

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Prysmian, Elsi, Manisa, Mercedes işçilerinden, İstanbul, İzmir, Eskişehir, Bursa fabrikalarından haberler

Sayfa: 2-4

Temmuz 2017 / Sayı: 94

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Emekçi halkın huzur ve refahı için OHAL kaldırılmalı!

OHAL'i işçi sınıfı kaldırır

15 Temmuz darbe girişiminin ardından 20 Temmuz'da ilan edilen OHAL'in bir senesi doluyor. Bu tarih yaklaşırken bir kez daha Bakanlar Kurulu OHAL'in devam edip etmeyeceğini görüşecek. Erdoğan Mayıs ayında TÜSİAD toplantısında "her şey huzura refaha kavuşmadan OHAL'i kaldırmayacağız" demişti. Belli oldu: Erdoğan 16 Nisan'da atı alıp Anayasa'yı Üsküdar'a kaçırmıştı ya. Şimdi yeni değişikliklerin tamamen yürürlüğe girmesine, yani OHAL'in memleketin kalıcı rejimi haline getirilmesine kadar OHAL'i sürdürmek isteyecekler.

Bir yıllık deneyim ise OHAL kalkmadan emekçi halkın huzura da refaha da

kavuşamayacağını gösteriyor.

Peki, OHAL nasıl kalkabilir? Patronlar rica ediyor, istihdam ediyor, zaman zaman endişelerini dile getiriyor. Yurtdışından yatırım çekmek için hukukun üstünlüğüne, OHAL'in kaldırılmasına ihtiyaç var diyorlar. Erdoğan'ın cevabı açık: "Neyiniz eksik, OHAL patronların önünü açıyor!" Yalan değil.

Patronlar eninde sonunda, yasaklanan grevler ve kesilmeyen devlet ihaleleri dolayısıyla, milletin kaynaklarını Varlık/Vampirlik Fonuyla sömürebildikleri için iktidara ve OHAL'e minnettarlar. Zılgıtı yiyince gerisin geriye yerlerine oturuyorlar. Her zaman yaptıkları ve en sevdik-

leri işi yapmaya devam ediyorlar: para saymaya!

OHAL'in ricayla minnetle kalkmayacağı ortada. OHAL'i kaldıracak, istibdadı yenilgiye uğratacak güç ise derinden ama emin bir şekilde işçi sınıfının bağrında biriktirdiğimizde yasaklanan grevler kadar grev yasağına karşı direnişleri de görüyoruz. EMİS patronlarına karşı yapılan grev yasaklandığında, mücadeleyi fabrika içine taşıyan, patronlara "grev yasaklansa da hakkımızı almadan size huzur yok" diyen metal işçileri önemli bir yolu açtı. Açılan bu yoldan Şişecam işçileri de yürüdü. Petkim işçileri de arkadan geldi.

Aslında OHAL'in ilk gününden beri işçiler dire-

niyordu. OHAL ilan edildiğinde Avcılar Belediyesi işçileri direnişliydi. OHAL gerekçesi ile engellemek istediler, direniş devam etti. Pek çok fabrika ve işyerinde sendikal mücadeleler OHAL'e rağmen sürdü. Bugün de Form Mukavva işçileri grev yapmaya, kayyım tarafından işten atılan Orkide işçileri direnmeye devam ediyor. Taşeron işçileri Çapa Tıp Fakültesi'nin önünü mesken tutarak hak aramayı, ihraç edilen KESK'liler meydanlarda oturma eylemleriyle haklılıklarını haykırmasını sürdürüyor. Her yeni ihraç, okulların ve fakültelerin önünde istibdada karşı hürriyet gösterilerine dönüşüyor!

Büyük zaferler mi elde edildi? Belki hayır. OHAL'e rağmen önemli kazanımlar elde edildi mi? Kesinlikle evet! İşçi sınıfı ve emekçiler yürünecek yolu gösteri-

yor. Patronların önünü açan, işçinin önüne baraj olan OHAL'de şimdilik küçük gedikler açıyor. Grev yasaklandığında, grev hakkını grev yaparak olmasa da bir şekilde kendisini koşullara uyarlayıp direnenek savunuyor. Bu direnişler geleceğin Kavel'lerinin, 15-16 Haziran'larının, yeni metal grevlerinin taşlarını döşüyor.

Bırakalım patronlar rica minnet etsinler, bırakalım patron partileri kendi yollarında yürüsünler. Biz işçi sınıfının yolunda güçlerimizi birleştirelim. Mücadeleyi büyütelim. Ne 2019'un zincirli seçimlerini ne iktidarın insafa gelmesini bekleyelim, ne patronlardan ne emperyalistlerden medet umalım, işçi sınıfının gücüyle OHAL'i kaldıralım, zincirsiz bir Kurucu Meclis için mücadeleyi yükseltelim! Memlekete huzur ve refah getirelim!

İş kazalarında çözüm kamulaştırma ve işçi denetimi
5

OHAL'in faturası emekçilere
6

Petkim'de fiili grev
6

Şark kurnazlığı değil, anti-emperyalist Şark politikası
12

Fransa patlamaya hazır!
14

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Türk Metal'de ayak oyunları bitmez

Geçen hafta Türk Metal Renault yönetimi, UET sözcüleri ve delegeler aracılığıyla UETler arası vatsap grubunda 2017-2018 sözleşmesi adı altında bir taslak paylaştılar. Sözcüler ve delegeler, taslağın

Türk Metal Renault yönetimi tarafından hazırladığını, bizim katkılarımızla düzenleneceğini söylediler. Taslakta sendika yönetiminin daha önce söz verdiği taleplerden daha az saat ücreti talep etmesi, en

önemlisi grev zamanında söz verdikleri, "başlangıç olarak Bosch sözleşmesi artı sözleşme yapacağız" dedikleri halde Bosch sözleşmesinden bahsetmediklerinden dolayı bütün herkes sendikaya tepki göster-

di. Bunun üzerine Türk Metal Renault Facebook sayfası üzerinden yazı paylaştı, "son zamanlarda fabrikada taslak adı altında bir kağıt dolaşiyor, bu kağıt çalışan bir arkadaşımızın kendi şahsi fikri olup gerçeklik

payı yoktur" diyerek her zamanki gibi ayak oyunu yapıp meselenin üstünü kapatmaya çalıştılar. Türk Metal'in güvenilir bir sendika olmadığını bir kez daha anlamış olduk.

Bursa Elsi'den bir metal işçisi

Baskıları kırmak için el ele vermek şart!

Merhaba arkadaşlar, iş kazaları gün geçtikçe artarken yönetim çare bulmak yerine geçiştirmekte. Her hafta sadece bir bölümde bile en az bir defa iş kazası meydana gelirken revirde bir sargı bezi bile bulundurulmuyor. Kanamalı iş kazası meydana geldiğinde arkadaşımıza kendi imkanlarımızla (peçete üzerine bant sararak) müdahale ediyoruz. Yönetime sağlık malzemelerinin neden olmadığını dile getirdiğimiz vakit bizleri

geçistirmekten başka bir cevap veremediğini görüyoruz. Oysaki biz biliyoruz ki her işyerinde tam tedarikli bir revir ve doktor bulunması gerekiyor. Ama bizim fabrikamızda haftada bir kez doktor geliyor onu da görebilsek ne ala memleket zaten.

Bir diğer konusu ise hamilelik izninden erken dönen arkadaşlarımızın süt izinleri olduğu için mesaiye kalmaması gerekiyor. Lakin mesaiye kalmaları için ellerinden geleni yapan yö-

netime yasal haklarını kullandıklarını söylediklerinde işten çıkartılmakla tehdit ediliyorlar. Yeni doğum yaptığı içinde işten çıkartılmayı göze alamadıkları için mecburen mesaiye kalmak zorunda kalıyorlar. Fabrikaya sendika sokmadığımız müddetçe bu baskılara maruz kalacağız. Gelin birlik olup el ele fabrikamıza sendika sokalım, hep beraber daha iyi koşullarda çalışalım.

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

İşçi düşmanlarına karşı birlik olmalıyız!

Üretim sayısı arttıktan sonra iş kazaları da artmaya başladı. Kaporta bölümünde çalışan bir arkadaşımızın burnunun üzerine keskin sac parçası düşünce burnu kesildi. Diğer bir arkadaşımızın kaynaktan sıçrayan çapak gözünün içine kaçtı. Diğer bir arkadaşımız da fabrika içindeki sıcak hava ve havalandırmanın yetersizliği yüzünden nefes darlığından bayıldı. Üretim çok yoğun ve ağır olmasının üstüne bir de sıcak hava eklenince çalışma şartlarının zorluğu ikiye katlandı. Üretim sayısı arttığı halde çalışma koşullarında hiçbir iyileştirme yapılmadı. İyileştirme yapılmadığı için her geçen zaman çalışma ko-

şulları daha da ağırlaşmaya başladı. Fabrikanın içinin sıcak ve havasız olması, havalandırmanın yetersizliği ile ilgili sürekli bahaneleri sıralayıp duruyorlar. Sendikayı yani Türk Metal'i sorarsanız onların kendine hayrı yok! Üretim sayısının devamlı arttığını gördükleri halde, havalandırmanın yetersizliğini, molaların az olmasını ve fabrika içinde iş kazalarının artmasını bildikleri halde yönetime karşı hiç bir tepki göstermediler. Yönetimle birlikte işçiyi suçlayıp durdular. İş kazalarının gerçek sorumlusu patron sınıfı ve iş yerlerinin denetimini sağlamayan hükümet ve buna karşı sessiz kalan Türk Metal Sendikası'dır.

Bursa Prysmian'dan bir işçi

Sözleşme döneminde dişimizi göstermeliyiz

Ramazan boyunca yemekler çok kötü çıktı. Tüm gün yoğun bir çalışma temposunun ardından iftara oturduktan sonra hepimizin midesi kaynıyor. Kutu kutu Talcid içiyor herkes. Normal zamanlardan bile daha kötü çıkıyor yemek. Demek ki diş göstermek gerekiyor.

Sözleşme döneminde birbirimize sahip çıkmalıyız. 5 Mayıs sürecinde metal grevlerinde gücümüzü gösterdik. Bu mücadeleler sayesinde grev yapmayan yerlerde

bile işçilerin sofrasındaki ekmeğin arttı. Bunları unutamayız. Daha önce yaptıklarımızı yine yapabiliriz. Önümüz sözleşme. Grev yasağı bizi korkutmamalı. EMİS'de olduğu gibi MESS'e karşı da grev yasağını tanımadan mücadeleyi sürdürmeli, üretimi ne yapıp edip durdurmalıyız.

Enseyi karartmayalım. Birlik olur, iyi örgütlenir, sendikamıza sahip çıkıp onu ileriye taşıyabilirsek başarırız. İyi bir sözleşme imzalarız.

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

İşçinin kaybedeceği bir şey yok! Önümüzde ne sarı sendika, ne patron ne de OHAL durabilir!

Türk Metal sözleşmeden beklentilerimizi incelemek için sözleşmeye aylar kala bir anket yaptı. Yalnız anketin şıkları öyle ilginç, öyle yanıltıcı ki şeffaf cevap veremeyeceğiniz ve anlamakta zorluk çekeceğiniz türden.

Bundan altı ay önce Bosch sözleşmesi baz alınıp üzerine sözleşme imzalanacaktır deyip namus sözü verenler, şimdi ağızlarına Bosch sözleşmesini dahi almıyorlar. Ancak Türk Metal hâlâ tarihinin en iyi sözleşmesini imzala-

yacağını, son 20 yılın sözleşmesi olacağını söylüyor. Aslında buna inanırız, doğrudur. Çünkü şimdiye kadar yüzde 5 ile yüzde 7 arasında sözleşme imzalandılar. Yüzde 8 dahi alsalar onlar için tarihi başarı.

Peki ya işçi emekçi için? Hep hüsran, hep baskı, hep mutsuzluk. Robot gibi çalış, üretim rekorları kır, meslek hastalıklarıyla uğraş, monoton yaşa, köleler gibi çalış, tuvalete gidecek zamanın olmasın, yıllık iznini dahi istediğin zaman kullanama ve bunlara rağmen

seni savunacak bir sendikan olmasın. Yıllardır aleyhimizde çıkan kanunlar, yasalar da yine işçinin üstüne binsin, vergiler de.

İşçi mutsuz, umutsuz, yorgun, borçlu ve bilgisiz bırakılıyor. Böyle nereye kadar? Ekonomik nedenlerle daha çok geçim sıkıntısına düşersek, bunun bir kırılma noktası olacaktır. O zaman ne sendika yönetimi, ne patron, ne de OHAL engel olamayacak. Çünkü işçinin kaybedecek bir şeyi kalmadı.

Manisa'dan bir metal işçisi

Bozuk düzene karşı bütün fabrikalar mücadeleye

Merhaba yoldaşlarım, Ben Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan bir metal işçisiyim. Bugünlerde var olan ekonomik krizin ve işçilerin mücadelelerine yapılan saldırıların bizleri umutsuzluğa sürüklememesi için her işçinin kendisine sorumluluk

alması ve direnişlerimizin sürekli hale gelmesi için yapılan grevlere desteklerin artması ve devamlı hale gelmesi gerekiyor. Bütün işçiler bir arada kıdem tazminatımıza saldıran hükümete karşı birleşip "kıdem tazminatı bizim iş güvencemizdir, vermeyiz" deme-

liyiz. Bulduğumuz bütün fabrikalarda örgütlenip bu bozuk düzene karşı birlikte Tekel direnişinde verilen mücadele gibi bir mücadele vermeliyiz. Orak çekici kaldırıp burjuva sınıfını yenip, bir daha kafalarını kaldırmamayı sağlamak için birlikte harekete geçmeliyiz.

Manisa'dan bir metal işçisi

Korumalarla yürüyenlerin değil, Kavel işçilerinin takipçisiyiz!

Merhaba dostlar, yoldaşlar, Burjuva siyasetinin gündemi oyaladığı adalet yürüyüşleri bir yerde dursun işçi sınıfının gündeminde yine sermayenin insanlık dışı saldırıları. Sermaye sistemi referandumda aldığı siyasi yenilgiden sonra vakit kaybetmeden sınıfın son kalelerini güvenlik tedbirleri, reformlar vs söylemleriyle yıkmaya çalışıyor. Kıdem tazminatımız son kalemiz, kırmızı çizgimiz, fona devredilmeye çalışılıyor. İşçi sınıfının büyük direnişlerle bedeller ödeyerek kazandığı hakları ellerimizden bir çı-

pıda almaya çalışanlara bir çift sözümüz var: bizler, yasakladığınız grev hakkımızı yasakları tanımadan kazanan Kavel işçilerinin geleneğinden geliyoruz. Bizler burjuva söylemlerle ve yüksek korumalarla yürüyenlerin değil, Zonguldak'tan Ankara'ya yürüyen maden işçilerinin geleneğinden geliyoruz.

Dünyayı yaratan ellerimizden tanıyoruz birbirimizi ve örgütlü mücadelemizin önünde hiçbir engel tanımıyoruz. Yaşasın örgütlü mücadelemiz! Yaşasın partimiz Devrimci İşçi Partisi!

İstanbul Hadımköy Mercedes'ten bir işçi

Eylül ayında ipler kopabilir

2017 biz metal işçileri için önemli bir yıl çünkü sözleşme yılımız. Taleplerimiz net. Neler mi? Sözleşmenin 3 değil 2 yılda bir olması. Bayram harçlığının 260 lira değil 1000 lira olması. Maaş zammının kıdem+yüzde olması ve bunun da en az 600 TL olması. Yıllık izin ücretinin en az 1 maaş olması. Bizim taleplerimiz bu kadar net olduğu halde fabrikada yetkili sendika Türk Metal sözleşmeden beklentilerimizle ilgili bir anket yaptı fabrikada. Ne zaman konuşsak, sözleşme dönemi için çok iyi çalıştık-

larını, taleplerimizi yerine getirmek için sonuna kadar mücadele edeceklerini söylüyorlar. Tabii şimdi böyle söyleyip sonra "biz çok uğraştık fakat işletme vermeyince olmuyor, yapacak bir şey yok" diyecekleri aşikâr. Onlar her zamanki gibi yapabilirler ama bu defa karşılarında her zamanki gibi işçiler bulamayacaklar. Taleplerimiz konusunda sendika mücadele etmese de bizler almak konusunda kararlıyız. Eylül ayında ipler kopabilir. Hepimiz heyecanla bekliyoruz.

Fabrikalardan haberler

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nden bir gıda işçisi

Kötü çalışma koşullarının çözümü: sendikalı olmak ve mücadele etmek

Ben İzmir Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde gıda fabrikasında çalışan bir işçiyim. Yaklaşık olarak 4 aydır bu fabrikada çalışıyorum. İşe girdiğimden beri zamanında paydos ettiğimiz günler bir elin parmağını geçmez. Hemen hemen her gün 13 saati bulan çalışma saatlerine maruz kalıyoruz. Eve geldiğimizde sadece uyumaya zaman kalıyor. Mesai ücretleri yatmamakla birlikte maaşımızı bile zor alıyorlar. Bir sonraki aya sarkan maaşlarımız oluyor. İşe girdiğimde vaad edilen hiçbir koşul gerçekleştirilmedi.

Servis imkanı var deyip, mal taşıyan küçük ticari aracın arkasında 8 kişi tıklım tıklım bir halde yalnızca sanayi dışına kadar bırakılıyor. Hakkımızı aradığımız takdirde fabrika içinde örgütlenmekle suçlanıp, işten atılma tehditleriyle karşılaşıyoruz. Oysa sadece insanca yaşamak, insanca çalışmak derdimiz. Ne ailemizle, arkadaşlarımızla zaman geçirebiliyoruz, ne dinlenmeye vaktimiz oluyor ne de kendimize ayırabilecek bir saatlik bir zamanımız oluyor. Üstüne üstlük emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Bizi cebimizde otobüs

parası bile olmayacak halde bırakıyorlar, altlarında son model arabalarıyla gününü gün ediyorlar.

Tabii ki bu sorunları çözmek için bir yol var. Bu yolun adı sendikalı olmak. Ama tek başına sendikalı olmak da yetmez. Üye olduğumuz sendikayla beraber hareket ederek mücadele etmek ve sendikamızı an an denetlemekle sorunlarımızı çözebiliriz. Biz İzmir'den gıda işçileri olarak bunu yapmaya çalışacağız. Başta gıda olmak üzere bütün sektörlerdeki işçileri de mücadeleye davet ediyoruz.

Bursa'dan bir tekstil işçisi

Maaşları elden veriyorlar, bu hırsızlık değil de nedir?

Çalıştığım fabrikada sigortalar asgari ücretten yatırılıyor. Daha yüksek ücret alanlar kalan kısmı ve mesailerini elden alıyor. Yani açıkça hakkımızı yiyor emeğimizi alıyorlar. Herkes bu durumdan muzdarip. Ama örgütlülük olmadığı için millet içine atıyor. Pek çok arkadaşımız da bu konu-

daki yasal haklarımızı bilmiyor. Patronun işten atma tehditlerine pabuç bırakıyorlar. Hukuksuz olan patron, haksız olan patron, hırsız olan patron! Ama işçi susarsa bu düzen böyle devam eder. Örgütlenmeden ve bilinçlenmeden de işçinin sesi çıkmaz. O yüzden el ele verelim.

Eskişehir Peyman'dan bir işçi

İş güvencemiz için mücadele şart

Merhaba ben önceden turizm sektöründe çalışıyordum. Turizm sektöründeki sorunlar herkes tarafından biliniyor. Yılım yarısını evimden, ailemden uzakta çalışarak, diğer yarısını işsiz olarak geçiriyordum. Fabrikada işe girmeye karar verdim. 6 ay iş aramama rağmen bulamadım. Sonra bu fabrikaya 45 günlük sözleşmeyle işe başladım. İki kez çay molamız var. Biri sabahtan diğeri öğleden sonra ve 10'ar dakika. Sadece bir tane tuvalet olduğu için molamız tuvalet sırasında geçiyor. Çay içmek pek mümkün olmuyor. Yemek molamız sadece 20 dakika. Bütün bunlar yetmezmiş gibi 45 günü bitir-

memize 3-4 gün kala ramazan dolayısıyla verilen erzak paketlerinden faydalanmama diye sözleşmemiz bitmeden işten çıkarıldık. 10 gün sonra tekrar işe çağırıldık. İşe girdikten sonra da bayram parası vermemek için yine işten çıkartılacağımız söylentisi dolandı. Sonuç olarak sektör değiştirmek fayda sağlamıyor. İş güvencemizi sağlamak için, insan onuruna yakışır şartlarda çalışabilmemiz için, emeğimizin karşılığını alabilmek için bütün işçiler birleşmeliyiz. Sendikalarla mücadelemizi büyütmeliyiz.

İstanbul Tuzla'dan bir işçi

Tuzla tersanelerinde bir iş cinayeti daha

Tuzla Desan tersanesinde Mustafa Özsoy isimli montaj işi yapan bir tersane işçisi on metre yükseklikten düşerek hayatını kaybetti. Düşmesini engelleyecek herhangi bir tedbirin olmadığı ortada. Bunu tahmin etmek için tutulan raporun okunmasına bile gerek yok. Tersanelerde yıllardan beri yüksekte düşüp hayatını kaybeden yüzlerce işçinin arasına bu arkadaşımız da eklendi. Çok basit bir dille anlatalım. Mustafa Özsoy gemilerin başına monte edilen usturmağa denen kauçuk bir maddeyi takıyordu. Zeminle iş yaptığı yer arasındaki 10 metrelik mesafe, düştüğünde ağır yaralanma ve ölümün olacağı bilinen bir mesafedir. Bu işi yaparken emniyet kemeri kullanılması ya da montajı yapacağı alana düşmesini engelleyecek bir

mekanizmanın kurulması gerekirdi. Yani en basit bir tedbirin bile alınmamasından dolayı, Mustafa Özsoy hayatını kaybetti. Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetlerinin yüzde 22'si yüksekte düşmelerden oluşuyor. Mustafa Özsoy'un ölümü, bu istatistiği biraz daha arttırmıştır.

İş cinayetleri ve iş kazaları, özellikle ağır sanayinin bir parçası haline gelmiş durumda. Bu tür kazalar yıllardır tekrarlanıyor. Devletin, bu kuralınsızlığı ve işçilerin hayatını hiçe sayan bu çalışma düzenini denetlemek gibi bir niyeti yok. Tersanelerdeki iş güvenliği uzmanları maaşlarını tersane patronlarından alıyorlar. Onlara bağımlılar. Sesleri çok çıktığında kapıya konma tehlikesiyle karşı karşıyalar. Büyük çoğunluğunun, "baretni tak" demekten yaptığı bir şey yok. O halde, işçiler hayatlarını hiçe sayan bu kuralınsızlıkla hesaplaşmayı kendileri yapmalı. Başka çare yok. Ya biz işçiler işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin alınması için mücadele edeceğiz ya da Mustafa Özsoy'lar çoğalacak. Arası maalesef yok.

Kışlada taşeron terörü Milletin evlatları "babamın oğulları"na karşı

23 Mayıs'ta Manisa 1. Piyade Eğitim Tugay Komutanlığı Albay Arif Seyhun Kışlası'nda yemek zehirlenmesinden 350 asker hastaneye kaldırıldı ve bir asker yaşamını yitirdi. Bir hafta geçmeden 28 Mayıs'ta bu sefer Kırkağaç 6. Jandarma Komando Er Alayında bir zehirlenme vakası yaşandı ve hastaneye kaldırılan askerlerin sayısı 1046'ya ulaştı. 17 Haziran'da Albay Arif Seyhun Kışlası'nda yeni bir zehirlenme olayı daha yaşandı ve bu sefer de 731 asker hastaneye kaldırıldı.

Taşeron şirkete zehirlenme hakkı verilmiş

Zehirlenmelerin müsebbibi olan Rota isimli taşeron şirket 2013 yılında kurulmuş ve 2017'ye gelene kadar devletten aldığı ihalelerle sermayesini 70 kat büyütüştü. 15 Temmuz darbe girişiminden sonra meydanlardaki vatandaşlara "ücretsiz"

yemek dağıtarak reklam yapan bu şirketin iktidara yakın durarak bu yemeklerin maliyetlerini fazlasıyla çıkardığı görülüyor. Öyle ki zehirlenme vakalarının ardından yapılan soruşturmada bir subayın ifadesiyle, sözleşmeyle şirkete 5 zehirlenme vakasına kadar izin verildiği ortaya çıktı. Taşeron şirketin sözleşmesi feshedildiğinde 2 bine yakın asker zehirlenme sebebiyle hastaneye kaldırılmış ve bir asker de hayatını yitirmişti.

Askeri değil şirketi kollayan Savunma Bakanı

Yemek ihalelerinin sorumluluğu Milli Savunma Bakanlığına ait. Peki, Milli Savunma Bakanı Fikri Işık askerler yüzlerle hastaneye kaldırılıp birçoğu yoğun bakıma alınırken ne mi yaptı? Taşeron firmayı kollayacak açıklamalarda bulundu. Yemek yemediği halde rahatsızlanan da var dedi. Oysa zehirlenme vakaları 8-16 saat hatta

bazen bir gün sonra ortaya çıkabilmekte. Yetmedi bölgede yaşanan depremlerin zehirlenmeye neden olabileceğinden bahsetti. En sonunda meseleyi FETÖ komplosuna bile bağladı. Ama taşeron şirketin sözleşmesini iptal etmek gibi basit bir önlemi alması için askerlerin üçüncü defa kitlesel şekilde zehirlenmesi gerekti. O aşamada da artık devreye savcılık girdi ve şirket yöneticilerinin de aralarında bulunduğu çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Bakan Işık, üçüncü zehirlenmenin ardından "babamın oğlu olsa he-

sabını sorarım" dediğinde aslında bir ay boyunca kolladıkları taşeron şirketin bir yönüyle "babalarının oğlu" olduğunu da itiraf etmiş oluyordu.

Askerleri zehirleyen, AKP'nin özelleştirme politikası

İktidara geldiğinden beri büyük özelleştirme hamleleri yapan AKP'nin 24 Mayıs 2007 yılında geçirdiği bir yasa ile kışlalarda askerlere verilecek yemeklerin taşeron firmalara ihalesinin önü açıldı. Aslında bu yasal değişiklik orduda

genel bir özelleştirme dalgasının parçasıydı. Bu özelleştirme süreci sonucu sadece yemekler taşeron şirketler tarafından yapılmıyor, askeri hastaneler ve orduevleri başta olmak üzere pek çok askeri birliğin kapsamında da özel güvenlik şirketlerine bağlı güvenlikçiler nöbet tutuyor. TSK'ya ait çok sayıda, büyük ve değerli arazinin de AKP'nin özelleştirme hedefi içerisinde olduğu biliniyor.

Askerin sefaleti ne fitrat ne kader

Madenlerdeki özelleştirme ve taşeronlaştırmayla sayısı artan iş cinayetleri ile kışlalardaki zehirlenme ve ölümler aynı politikanın sonuçlarıdır. Ne madenlerdeki işçi ölümleri fitrat ne de kışlalarda askerlerin çektiği sefalet katedir. Çözüm kamuda, madende, tersanede, kışlada her yerde taşeronun yasaklanması ve tüm buralarda işçi denetiminin sağlanmasıdır.

İş kazalarında “hedef sıfır” ise, çözüm kamulaştırma ve işçi denetimi

Son bir ay içinde sadece Zonguldak'ta 3 farklı maden ocağında 5 maden işçisi hayatını kaybetti. Ve bu madenlerin hepsi özel! Üstelik bu ölümler, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Müezzinoğlu'nun, Soma katliamının yıldönümünde, içinde işçi ve işveren sendika temsilcilerinin de yer aldığı taraflarla “İş kazalarında hedefimiz sıfır” adıyla bir deklarasyon imzaladıklarını açıkladıktan sonra gerçekleşti.

Açıklamanın yapıldığı tarihin tesadüf olmadığı çok açık. Ancak sadece Soma'nın yıldönümünde yapılmış olmasından dolayı değil, aynı zamanda Haziran ayında gerçekleştirilen Uluslararası Çalışma Konferansı öncesinde yapılmış olmasından dolayı. Çünkü bu deklarasyon, bu konferansta hükümetin karnesi zayıf gelmesin diye göz boyamak için yapılmış gibi duruyor. Sonuçta yazılı bir imza metni dışında bu konuda atılmış somut bir adım görülmezken, işçi ölümleri artmaya devam ediyor.

Açıklamasında iş kazası ve meslek hastalıklarına bağlı ölümlerin önlenmesi için işverenlerin alması gereken tedbirler konusunda dişe dokunur hiçbir şey söylemeyen Müezzinoğlu, dakikalar boyunca işçilerin, verilen baretleri kullanmamasından bahsediyor.

Sanki ölümlerin asıl nedeni işçilerimiz gibi! Suçlu işçiymiş gibi!

Zonguldak'ta hayatını kaybeden madencilerin biri makineye sıkıştığı için, 2'si göçük altında kaldığı için, 2'si de gazdan zehirlendiği için hayatlarını kaybettiler. Göçüğün oluşmaması için yeterli önlemler neden alınmadı? Madenlerdeki gaz neden tahliye edilmedi? Öncelikle bu soruların cevaplan-

ması gerekiyor. Söz konusu özel madenlerin önceden denetlenip denetlenmediği bilinmiyor.

Özel sektör, daha fazla kâr elde etmek için iş yaparken, iş kazalarının önlenmesi için alınması gereken her bir önlem patronun amacıyla çelişir ve patrona ekstra maliyet anlamına gelir. Bu çelişki ancak, tüm madenler işçi denetiminde kamulaştırıldığında son bulur.

Orkide Çiçek Yağı işçisiyle röportaj “Sendikalı olmaktan başka çaremiz yok”

İzmir Bornova'da bulunan Orkide Çiçek Yağı Fabrikası'na 15 Temmuz sonrasında TMSF tarafından el konuldu ve fabrikaya kayyım atandı. Kayyımın ilk işi Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş üyesi 26 işçiyi işten çıkartmak oldu. İşçiler işten çıkarıldıkları 12 Haziran gününden beri fabrikalarının önünde işlerine geri alınmak için direnişte. Gerçek gazetesi olarak işçileri ziyaret ettik ve direnişe ilişkin bir röportaj yaptık.

Gerçek: Sendikalı olma sürecinizi anlatır mısınız?

Orkide işçisi: Bizim fabrikaya kayyım atanmadan önce fabrikada tam bir baskı ortamı vardı. Fazla çalıştırma, hakaret ve zorunlu mesai gibi. Kayyım atandıktan sonra biz bu fırsattan faydalanıp sendikalı olalım dedik ve Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş'te örgütlenmeye başladık. Bizim örgütlenme çalışmalarımızın başlaması ile ilk olarak 5 arkadaşımız sebep gösterilmeksizin işten çıkarıldı. Sendika ile birlikte fabrika önünde açıklama yaparak sesimizi duyurduk, 5 arkadaşımızı işe geri aldık. Sonraki süreçte fabrikada sendika faaliyeti yürüten bir arkadaşımızı işten çıkardılar. Bunun üzerine biz destek verdik arkadaşımızı ve sonrasında birer ikişer gün ara ile 26 sendikalı işçiyi çıkardılar.

Bunun üzerine 12 Mayıs günü

Bornova'da bulunan Orkide Çiçek Yağı fabrikası önünde basın açıklaması yapıp direnişe başladık. 20 gündür direnişeyiz.

Gerçek: Neden sendikalı olmanız istenmiyor?

Orkide işçisi: Kayyım işten çıkarma sebebinin ekonomik nedenler olduğunu iddia ediyor. Bizim içeride çalışan arkadaşlarımız günde 12 saat çalışıyorlar. Ekonomisi kötü olan, batan fabrika işçisini fazla mesai niye yaptırıyor? Bizim sendikalı olmamızdan korkuyorlar. Çünkü biliyorlar sendikalı olunca istedikleri gibi at koşturamayacaklar.

Gerçek: Direnişinizin 20. gününde mücadelenin devamını nasıl görüyorsunuz?

Orkide işçisi: Biz hafta içi her gün sabah 7 ile akşam 6 arası fabrikanın önünde nöbetçiyiz. Hafta sonları da semt pazarlarında bildiri dağıtarak sesimizi duyurmaya çalışıyoruz.

Gerçek: Gazetemiz aracılığı ile işçi ve emekçilere iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Orkide işçisi: Biz 20 gündür direnişeyiz. 26 arkadaşımız işe dönene ve Orkide'ye sendika girene kadar mücadelemize devam edeceğiz. İşçi ve emekçi arkadaşlardan destek bekliyoruz. Bu mücadeleleri kazanmamızın tek yolu birlik olmak.

Orkide Çiçek Yağı Fabrikası'nda işten atılan bir kadın işçi

Gerçek: Ne zamandır Orkide'de çalışıyorsunuz? Kayyım atanmadan önce çalışma koşullarınız nasıldı?

Orkide işçisi: Bir yılı aşkın süredir çalışıyorum. Kayyım atanmadan önce baskı yine vardı. Ustalar ve müdürler sürekli baskı uyguluyordu. Bazen hakarete varan şeyler söylüyorlardı. Kayyım atanınca düzeleceğini sanmıştık.

Gerçek: Kayyım atandıktan sonraki süreci anlatır mısınız?

Orkide işçisi: Kayyım ilk atandığında gelip fabrikada konuşma yaptı. O zaman bize siz artık devletin işçisisiniz dedi. Biz de bir şeyler düzelir umudu ile sendikalı olalım dedik. Sonra sendika çalışması yapan arkadaşlarımızı işten çıkardılar. Mücadlemizle arkadaşlarımızı işe geri aldık. O süreçte sendikalı olan işçilere baskı daha da arttı üç ay geçmeden tekrar sendikalı bir arkadaşımızı işten çıkardılar. Biz arkadaşımızın mücadelesine destek

verince bizi de çıkardılar.

Gerçek: 20 gündür direnişeniz zorlukları var mı?

Orkide işçisi: Elbette var. Bu mücadelenin zor olacağını biliyorduk. Güzel bir şeyler olsun istiyorsak zorluklara katlanmak zorundayız. Kazanmaya kadar da vazgeçmeyeceğiz.

Gerçek: Gazetemiz aracılığı ile işçi ve emekçilere iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Orkide işçisi: Eğer haklarımızı almak istiyorsak sendikalı olmak zorundayız. Başka çaremiz yok. Gazetenizin ulaştığı işçileri sendikalarda örgütlenmeye çağırıyorum. Bizi yalnız bırakmadığınız için teşekkür ediyorum.

Grevdeki Form Mukavva işçileri ile röportaj

İzmir Torbalı Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Form Mukavva Fabrikası'nda çalışan Selülöz-İş Sendikası'na üye 43 işçi toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşılma sağlanamayınca greve çıktı. Gerçek gazetesi olarak 37 gündür fabrikaları önünde grevde olan Form Mukavva işçilerini ziyaret ederek süreci değerlendirmelerini istedik.

Gerçek: Grev sürecinin nasıl geliştiğini anlatabilir misiniz?

Form Mukavva işçisi: 3 yıldır örgütlü olduğumuz Selülöz-İş Sendikası ile işveren arasında TİS için görüşüldü. Ancak patronlarımız bizim taleplerimizi dikkate almadılar kendi şartlarını dayattılar.

Gerçek: Sizin talepleriniz nelerdir?

Form Mukavva işçisi: Biz ilk yıl için 425 lira zam istedik. Patron ilk yıl için 175 lira zam öneriyor. Biz ikinci yıl için 325 lira zam istedik patron bize ikinci yıl 190 lira zammı reva görüyor. TİS masasından anlaşma çıkmayınca 24 Mayıs günü iş bırakarak greve başladık. 37 gündür grevdeyiz. İşverenden henüz bir görüşme talebi gelmedi. Fabrikada üretim tamamen durmuş durumda.

Gerçek: Grev süreci nasıl geçiyor?

Form Mukavva işçisi: Bize Torbalı Organize Sanayi İşçisinden çok büyük destek var. İşçi servisleri geçerken selam veriyor, alkış ve ışıklarla bizi destekliyorlar. Çiğli'den Manisa'dan metal işçi-

leri, eğitim emekçileri fabrikamızın önüne gelerek bize destek veriyor. Çünkü biz kazanırsak yarın onlar da kazanacaklar. Biz kaybedersek onlar da kaybedecekler.

Gerçek: Son olarak gazetemiz aracılığı ile iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Form Mukavva işçisi: Size teşekkür ederiz bizi yalnız bırak-

madığımız için. Biz bu grevi çok değerli buluyoruz. Arka arkaya gelen grev yasaklarının arasında 37 gündür grev yapıyoruz. Fabrikamızın önüne her gün ilk günkü gibi disiplinle geliyoruz. Bizim burada kazanacağımız tüm haklar diğer işçilere örnek olacaktır. O yüzden desteklerini esirgemesinler.

Petkim'de TİS imzalandı

AKP-SOCAR bir taraf, işçiler bir taraf!

Petkim'de Ocak ayında başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri işçilerin Haziran ayında önemli bir mücadeleye imza atmasına sebep oldu. Petkim yönetiminin arkasına AKP hükümetini ve polisi de alarak uyguladığı baskının ardından sözleşme imzalandı. Ama mücadele sürüyor. Petkim işçisi, son dönemde yasaklara, baskılara karşı fiili mücadelelerle haklarını savunan işçilerin arasına adını yazdırdı.

Petrokimya sanayinin Türkiye'deki en önemli işletmelerinden Petkim'de Haziran sonunda toplu iş sözleşmesi (TİS) imzalandı. Toplu iş sözleşmesi sürecinde yapılan görüşmeler de Petkim işçisinin mücadelesi de aylar öncesinden başlamıştı. Petkim işçileri görüşmeler hızlandırmadan önce basın açıklamaları ile, Petkim önünde yaptıkları yürüyüşlerle yönetimi uyarı, TİS sürecinin yönetim açısından kolay olmayacağını göstermişlerdi. Beklendiği gibi de oldu. TİS sürecinin son bir haftası önemli mücadelelere sahne oldu.

Petkim 1987 yılından beri farklı iktidarlar tarafından özelleştirme kapsamına alınmıştı. Nihayet 2008 yılında AKP hükümeti tarafından yok pahasına yüzde 51 hissesi SOCAR&Turcas Petrokimya A.Ş.'ye satıldı. 2008'de yapılan özelleştirmeden beri Petrol-İş sendikasına üye Petkim işçileri özelleştirilmiş bir işletmenin hükümet destekli patronu ile mücadele etmek durumunda kalıyor.

TİS sürecinde Petkim işçisinin mücadelesi

Petrol-İş ile SOCAR&Turcas Petrokimya A.Ş. arasında Ocak ayından beri devam eden TİS görüşmelerinin 19 Haziran'da tıkanmasının ardından sendikanın Aliğa Şubesi Petkim'de süresiz eylem kararı aldı. Kamyonların işletmeye girişini engelleme eylemi polis baskısı ile karşılınsa, işçiler bu kez de vardi-

ya değiştirmeme eylemine başladı. Yani biten vardiya işçileri çıkmadı, gelecek vardiyanın işçileri de işletmeye girmedi. İşçilerin kararlılığının karşısında yönetimin imdadına yine devletin polisi yetti ve aralarında sendika şube yöneticilerinin de olduğu 12 kişi gözaltına alındı. Bu saldırı işçilere geri adım attırmak bir yana işçi ailelerini de harekete geçirdi ve işçiler aileleriyle birlikte Petkim işletmesinin önünde toplanarak saldırıyı protesto ettiler.

Petkim işçisinin haklarını fiili mücadelelerle almasının önüne geçebilmek için AKP hükümeti devreye girdi ve normal şartlarda Ağustos ayında Yüksek Hakem Kurulu'nda (YHK) görüşülecek olan Petkim sözleşmesi derhal YHK'nın gündemine getirildi. YHK işçiler ile patronlar arasında bir hakem rolünden ziyade her zaman bir patron temsilcisi gibi

davranarak sözleşmeleri işçilerin aleyhine, patronların razı olduğundan bile daha geri koşullarda bağladığı için Petrol-İş sözleşmeyi imzalamayı tercih etti. İşçilerin taleplerinin gerisinde, işçiler arasındaki ücret farklarının giderilmediği üç yıllık bir sözleşme imzalandı. Patronlar için önemli taleplerden biri olan kiralık işçi çalıştırma ise sözleşmede yer almadı, mevcut sözleşmede olduğu gibi yenisinde de "kiralık işçi çalışmaz" maddesi olduğu gibi kaldı.

Özelleştirmenin sonucu, kazanılmış haklara taarruz

Petkim 2008 yılında özelleştirildiğinden beri her toplu sözleşme dönemi, Petkim yönetimi için Petkim işçisinin örgütlü mücadele geleneğinin sonucu olarak geçmişten bu yana getirdiği kazanılmış hakları tırpanlama fırsatı. Başta metal ol-

mak üzere son dönemde birçok sektörde olduğu gibi üç yıllık sözleşme dayatmasından Petkim işçileri de nasibini alıyor. Maaşları enflasyon karşısında giderek eriyor. Patronlar bu kadar önemli, stratejik bir işkolunda bile kiralık işçi çalıştırmanın yollarını arıyor. Sözleşmeye sokmaya çalışıyor. Petkim işçisinin bu TİS sürecinde yürüttüğü mücadele de kazanılmış haklarını koruma ve insanca çalışma koşullarına sahip olma mücadelesidir.

Petkim işçisi için geleceğe miras

Toplu iş sözleşmesi Petkim işçilerinin taleplerini karşılamak bakımından geri bir noktada imzalanmış olabilir. Yani kağıt üzerinde Petkim yönetimi, SOCAR&Turcas kazanmış olabilir. Ama Petkim işçileri de önemli bir kazanımla bu süreci geri-

de bıraktılar. Yeni bir mücadele deneyimi kazandılar. Ve sözleşme imzalanmış olsa da mücadeleye devam edeceklerinin, Petkim yönetimine tepkilerini bundan sonra da göstereceklerinin sinyallerini veriyorlar. Yönetim her yıl olduğu gibi bu yıl da bayramın ilk günü işçilerle bayramlaşma için bölümleri ziyaret etti. Ama sözleşmenin hemen ardından gelen bayramlaşmaya işçiler çıkmadı, yönetime öfkelerini, tepkisini bu yolla göstermiş oldu.

Petkim işçilerinin üye olduğu Petrol-İş sendikası, Türk-İş içinde muhalif olan etkili sendikalardan birisidir. Ancak o da Türk-İş'e yönelik AKP operasyonundan Hava-İş ve Tek Gıda-İş gibi genel merkez düzeyinde nasibini aldı. Bu nedenle Petkim işçisi bu mücadelelerinde genel merkez yönetimini yanında görmedi. Sendikaların diğer şubeleri seferber edilse işçilerin taleplerini daha fazla karşılayan bir sözleşme imzalanması için bir sebep yok. Petkim işçisi genel merkez yönetiminin neden yanında olmadığını sorgulamalı, haklarını savunması için üyesi olduğu sendikasına sahip çıkmalıdır. Diğer işletmelerdeki işçilerin mücadelede kazanması, Petkim işçisinin de sadece bir sonraki toplu sözleşme döneminde değil, bugün de önünü açacaktır. O halde sözleşme imzalanmış olsa da mücadele sürüyor. Hem Petkim yönetimine karşı mücadele hem de sınıf mücadelecisi bir hattı sendikaya hâkim kılma mücadelesi.

OHAL'in yıldönümü

Darbe fırsatçılığı ile ilan edilen OHAL'in emekçilere faturası

OHAL güya darbe girişimi dolayısıyla ilan edildi. Ancak OHAL, Erdoğan'ın deyimiyle patronların önünü açıp, işçi ve emekçilerin haklarını gasp etmek için kullanıldı. Erdoğan MÜSİAD toplantısında şöyle demişti: "OHAL önünüzü açıyor. Öyle ikide bir grev bilmem ne yok..." OHAL gerçekten de patronların önünü açtı!

KHK ile grev yasağı genişletildi

OHAL döneminde çıkartılan Kanun Hükmünde Kararname'lerin (KHK) mutlaka OHAL gerekçesiyle sınırlı olması gerekirken grev hakkını kısıtlayan bir KHK yayımlandı. Grev erteleme gerekçelerine KHK ile "büyükşehir belediyelerinin şehir içi toplu taşıma hizmetlerini, bankacılık hizmetlerinde ekonomik ve finansal istikrarı bozucu nitelikte olması" eklendi. Bu madde daha önce de AKP tarafından yasalaştırılmış ancak Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmişti.

OHAL'de grev yasağı rekoru

AKP, iktidarı döneminde 13 grevi yasaklayarak bir rekor kırdı. OHAL ilan edildikten sonra ise sadece bir yıl içinde Asil Çelik,

EMİS, Akbank, Şişecam ve Mefar grevleri yasaklandı. AKP iktidarı Petkim'deki toplu sözleşme sürecine doğrudan müdahale etti. Bakanlar Kurulu kararıyla olmasa da polis zoruyla işçiler üzerinde baskı kurdu ve işçileri elverişsiz koşullarda ve Yüksek Hakem Kurulu'nun dayatmalarıyla sözleşmeyi imzalamaya zorladı.

Vampirlik fonu ile yağmalıyorlar

Yine çıkartılan bir OHAL KHK'sı ile devlete ait kuruluşların hazineye ait hisseleri Türkiye Varlık Fonu'na devredildi. Varlık Fonu, kamunun mali kaynaklarının sermayenin çıkarları için kullanılmasına olanak sağladığı gibi KHK'nın ardından pek çok devlet kuruluşunun Varlık Fonu tarafından satılması da gündeme

geldi. Sayıştay ve Meclis denetiminden azade tutulan fonun yaptığı tasarruflar kamuoyu tarafından bilinmiyor.

OHAL'de işten atmalar arttı

OHAL'de genelde kamudan yapılan çıkarmalar gündeme geliyor. 100 bini aşan ihraçlarda genellikle solcu muhalif görüşlü kamu emekçileri ile cemaatin bankasına para yatırmış, dershanesine gitmiş ama arkasını AKP'ye ya da paralı kesimlere dayamamış sıradan insanlar hedef alındı. Ancak kamu haricinde de işten atmalar yaşandı. Patronlar, sendikalaşmayı engellemek için işten atmalara hız verdi. İşsizliğin artmasındaki önemli faktörlerden biri de işten atmalar oldu. İşsizlik seviyesi resmi rakamlara göre %13'e ulaştı. Her

dört gençten biri ise işsiz. Daha sonra güya istihdam seferberliği adı altında patronlara teşvik yağdırılırken, işten atılan işçilerin geri alınması için hiçbir şey yapılmadı. OHAL, valiliklere işten atmaları erteleme yetkisi veriyor. Ama bu yetkiyi hiçbir vali kullanmadı. Bunun yerine valiler hakkını arayan işçilerin üzerine polislerini yolladılar.

OHAL taşeronla güzel

Taşeron işçilerine seçim dönemlerinde verilen vaatler OHAL vesilesiyle unutuldu. Taşeron işçilerinin örgütlenme çabalarına engel olundu. Çapa Tıp Fakültesi ve en başta Manisa'da olmak üzere askeri birliklerde zehirlenmelere neden olan taşeron şirketlerin kollanması OHAL'in gerçek yüzünü ortaya koydu. Çapa'da taşeron şir-

ketin hırsızlıklarını ve zehirlenme olayını ortaya çıkaran işyeri temsilcisi işinden atıldı. Manisa'da taşeron şirketle 5 kez zehirlenme vakasına izin veren sözleşme yapıldığı ortaya çıktı. Taşeron işçisi ise hâlâ kadro bekliyor.

OHAL'de iş cinayetleri arttı

OHAL ilan edildikten sonraki ilk aylarda iş cinayetlerinde önceki yıllara göre en az %14'lük artış yaşandı. OHAL altında geçen 10 ayda 1829 işçi iş cinayetine kurban gitti. Böylece iş cinayetleri Soma katliamının yaşandığı yılki rakamlara sadece 10 ay içinde ulaşmış oldu. Erdoğan'ın patronların önünü açtığını söylediği OHAL dolayısıyla sermaye üzerinde denetimler azalınca, işçilerin örgütlülüğü bastırılınca haliyle sonuç da böyle oldu.

Kamuda güvence değil taşeron artıyor

Taşeron işçilere her seçim dönemi kadro vaat eden AKP hükümeti, bu konuda hiçbir adım atmadığı gibi her geçen gün güvencesiz çalışmayı daha fazla yaygınlaştırıyor. DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nın yayınladığı "OHAL'de Kamu İstihdamı ve Genel İşler İşkolu" başlıklı rapor kamuda güvencesizliğin ulaştığı boyutu gözler önüne seriyor.

Belediyelerdeki işçilerin %73'ü taşeron şirketlerde çalışıyor!

Genel işler işkolu ağırlıklı olarak belediye işçilerini ve kamuda temizlik hizmetlerinde çalışan işçileri kapsar. Ayrıca kamuda taşeron çalışmanın en yaygın olduğu işkoludur. Başta Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı olmak üzere devletin hiçbir kurumu taşeron işçi sayısına ilişkin herhangi bir bilgi paylaşmıyor. Bu nedenle taşeronluğun işkollarına göre dağılımı konusunda net bilgilere ulaşmak mümkün değil. Fakat raporda karşılaştırmalı veriler kullanılarak genel işler işkolunda taşeron sömürsünün ne kadar yaygın olduğu ortaya konulmuş.

Genel işler işkolunda Ocak 2017 verilerine göre toplam 916.957 işçi çalışmaktadır. Bu işkolunda olup belediyelerde ve kamuda taşeron çalışan işçiler ile konut işlerinde çalışan işçilerin oranı toplam sayının %80,8'i. Çalışanların

sadece %19,2'si sürekli işçi kadrosunda çalışıyor. 2015 yılına ait bilgilere göre belediyelerde çalışan toplam işçinin %73'ü taşeron şirket çalışanıydı. 2016 yılında belediye istihdamında en fazla artış sözleşmeli personelde olmuştur. Haziran'da 11 bin 40 kişi olan sözleşmeli işçi sayısı Aralık ayında 13 bin 189 kişiye yükselmiştir.

Raporda ayrıca bu dönemde kanun hükmünde kararname (KHK) ile belediyelerden ihraç edilen memur ve işçi sayılarına ilişkin bil-

giler de yer alıyor. 677 sayılı KHK ile belediyelerden 448 işçi, 1.741 memur toplam 2.189 emekçi ihraç edilmiş, bunlardan sadece 25 işçi görevine iade edilmiştir.

Memur-işçi sayısı azaldı, sözleşmeli personel arttı!

Raporda kamu sektöründeki istihdama ilişkin veriler, 2016 yılının Ocak-Haziran dönemi ile Temmuz-Aralık dönemi karşılaştırılarak sunulmuş. İstihdama ilişkin özellikle bu iki dönem arasındaki değişim, hükümetin temel istihdam politikasının taşeron ve sözleşmeli gibi güvencesiz işçi çalıştırma olduğunu gösteriyor. OHAL ve KHK'ların ise emekçilerin aleyhine işlediği çok açık bir şekilde görünüyor:

2016 yılı Haziran ayında 2 milyon 928 bin 353 olan memur sayısı Aralık ayında **74 bin 110 kişi azalarak 2 milyon 854 bin 243** olmuştur.

2016 yılı Haziran ayında 420 bin 151 olan kamudaki işçi sayısı Aralık ayında **11 bin 958 kişi azalarak 408 bin 193'e** düşmüştür. Bu azalmanın 7 bin 935'i geçici işçilerde gerçekleşirken, 4 bin 23'ü ise sürekli işçilerde olmuştur.

Kamudaki memur ve kadrolu işçi sayısı azalırken, sözleşmeli personel sayısı artış gösteriyor. 2016 yılı Haziran ayında 154 bin 171 olan sözleşmeli personel sayısı Aralık ayında **% 17 artarak 180 bin 377'ye** çıkmıştır.

Tayyip Erdoğan "OHAL halka karşı değil teröre karşı ilan edildi" demişti. Oysa 2017'nin ilk altı ayında beş grevin yasaklanması, işverenlere teşvik üstüne teşvik verilirken emekçilerin haklarını tıpanlayan yasaların çıkarılması gibi Genel-İş'in raporu da Erdoğan'ın sözünü yalanlıyor. Durum ortada. AKP, OHAL bahanesiyle patronların önünü açıyor. Bu bahaneden kurtulmanın da iş güvencesine kavuşmanın da yolu emekçilerin birlikte mücadelesinden geçiyor.

Kamu emekçisinin sesi

Mustafa Kemal Coşkun

Sömürü ve zor kullanma

Önce gazetecileri ve milletvekillerini, aydınları ve akademisyenleri, sonra bunu genişleterek kendilerinden olmayan, kendilerini eleştiren hemen herkesi terörist ilan etmek, olmadı herhangi bir terör örgütüyle "iltisaklandırmak" iktidarın artık tek sermayesi; son çareleri ise iç savaş tehdidinden başka bir şey değil. Osmanlı Ocakları ne güne duruyor? Ya Sadat denen şirket ne için kuruldu? Anayasa referandumundan kısa bir süre önce AKP Manisa İl Başkan Yardımcısının "Bu referandum oylamasında başarısız olursak iç savaşa hazırlanın" demesi, çok daha yakın bir zamanda Cumhurbaşkanlığı Arşiv Müdürünün "Her eve bir otomatik tüfek ve 1000 mermi projesi şart" ifadesi boş yere değil anlaşılacağı gibi.

Sömürü, elbette gaspa dayalı. Emekçilerin kıdem tazminatına el uzatılması, taşeron düzeninin yaygınlaştırılması, grevlerin engellenmesi ve yasaklanması, performans kriterlerinin uygulanarak kamu çalışanlarının güvencesiz bırakılması, sağlık ve eğitim sisteminin giderek daha fazla özelleştirilmesi, üniversitelerin şirkete dönüştürülme çabaları, bu gaspa dayalı sömürünün örnekleri. Üstelik yatırım yok, işsiz çok, enflasyon artıyor, neoliberalizm son demelerini yaşıyor, 2008'de başlayan büyük depresyondan çıkış için burjuvazinin çıkarları çerçevesinde henüz dünya çapında bir çözüm bulunabilmiş değil. Tüm dünyada ve Türkiye'de genel eğilim, üst sınıflarda çarpıcı bir zenginleşme yaşanırken aralarındaki rekabet ve çatışmalarda yoğunlaşma; alt sınıflarda hızla yoksullaşma; devletin mali kriz içerisine girmesi. İşte tam da bu nedenle zor kullanımı, sömürünün devamı için sermaye açısından zorunlu. İktidar açısından ise iktidardan gitmemenin bir yolu, çünkü hem ulusal hem de uluslararası alanda çok suçları var. Bu nedenle iktidardan kuzu kuzu gitmelerini beklemek hata, zira onlar için iktidardan gitmek yargılanmak demek. Üstelik iktidarın yanında bu suçta burjuvazinin, bürokrasinin, asker takımının önemli bir kısmı da ortak.

Ama zor kullanımı da para isteyeceğinden, giderek daha fazla sömürü, bunu devam ettirebilmek için de her gün giderek daha fazla zor kullanımı gerekir. Sonu olmayan bir gidiş. Bu yüzden de "vatan, millet, Sakarya" söylemiyle halkın bir kısmını diğer kısmına karşı kışkırtmak, herkesin başına bir asker ya da polis dikemeyeceklerine göre, özellikle kendilerinden saydıkları herkesi bir asker ya da polis haline getirmek, yapabilecekleri son "çözüm". Dolayısıyla Doğu Perinçek gibi bir faşistin AKP iktidarını desteklemesi kimseye şaşırtıcı gelmeyecektir elbette. Ne demişti 2014'te Erdoğan: "Bizim medeniyetimizde, milli ve medeniyet ruhumuzda esnaf ve sanatkâr gerektiğinde askerdir, alperendir, gerektiğinde vatanını savunan şehittir, gazidir, kahramandır. Gerektiğinde asayiş tesis eden polistir, gerektiğinde adaleti sağlayan hâkimdir hakemdir."

Kısacası gaspa dayalı sömürü, bunu devam ettirmek için zor kullanımı ve giderek iç savaş tehdidiyle halkı korkutma, sindirme. Çok açık görülmektedir ki, Türkiye, sadece ekonomik değil fakat aynı zamanda bir rejim krizi içerisindedir ve bu krizin faturasının işçi ve emekçilere yükleneceğini söylemek bir kehanet olmayacaktır. Bu durumda işçi ve emekçilerin dostlarına ve sosyalistlere bir şey yapmak kalıyor: İşçi ve emekçiyi AKP'den koparmak, onları kendi çıkarları çerçevesinde örgütlemek. Elbette kendi dar çıkarlarını aşabilir ve kendilerini sürekli sağa çekmeye çalışanlara karşı çıkabilirlerse bunu yapmaları mümkün olacaktır.

Tablo 4. Kamu Sektöründe İstihdama İlişkin Veriler (2016 Yılları-2. ve 4. çeyrek)

	Haziran 2016	Aralık 2016	Hazirandan Aralık'a Fark	Değişim Oranı (%)
Memur	2.928.353	2.854.243	- 74.110	- 2,5
Sözleşmeli Personel	154.171	180.377	+ 26.206	+ 17
İşçi (Sürekli-Geçici)	420.151	408.193	- 11.958	- 2,8
Sürekli İşçi	389.442	385.419	- 4.023	- 1
Geçici İşçi	30.709	22.774	- 7.935	- 25
Geçici Personel	22.239	21.490	- 749	- 3,4
Diger	97.236	97.236	-	-
Toplam	3.622.150	3.561.539	- 60.611	- 1,7

Kaynak: Maliye Bakanlığı BÜMKO Genel Müdürlüğü tarafından hazırlanan Kamu Sektörü İstihdam Verileri II. ve IV. Dönem sonuçlarından derlenmiştir.

Toplu sözleşmeler

Memur-Sen kamu emekçilerini yine satıyor!

Kamu çalışanlarının toplu iş sözleşmesi (TİS) 2017 yılında yani bu yıl imzalanacak. Kamu emekçileri adına şu anda yetkili sendika Memur-Sen'dir. Ancak, geçtiğimiz toplu sözleşme dönemlerinde olduğu gibi Memur-Sen son dönemde yapmış olduğu açıklamalarla kamu çalışanlarının faydasına bir adım atmayacağını bir kez daha ortaya koydu. 2015 yılındaki TİS sürecinde Memur-Sen genel başkanının yapmış olduğu talihsiz açıklamalar, KESK ve Kamu-Sen'in yetkili sendikalar olmadıkları gerekçesiyle toplu sözleşme masasında bulunamayacakları doğrultusunda idi. Memur-Sen genel başkanını 700.000 üyesi olan bu iki sendikayı hiçe sayma yaklaşımını, bir önceki dönemdeki argümanını aynen yineleyerek bu yılki toplu sözleşme öncesinde de sürdürüyor.

İki dönem önce yürütülen TİS sürecinde yetkili sendika olan Memur-Sen 2014 yılı için 123 lira, 2015 yılı için ise %3+3 için anlaşma yapmış, kamu emekçisinin maaşı %3 oranında enflasyon altında kalmış ve geliri azalmıştır. Ayrıca, dönemin Memur-Sen Başkanı Ahmet Gündoğdu emekçilerin itirazlarına karşı da "Hükümet ilerleyen süreçte enflasyonu düşürecek" sözleriyle enflasyonun altında zam önermelerini savunmuştur. 2016 yılı için toplamda %11 artış ortalamada %8,5, 2017 yılı için toplamda %7 ortalamada %5 artışa denk düşmüştür. Her ne kadar enflasyon farkı maaşlara yansıtılmış olsa da açıklanan rakamların gerçekliği şaibelidir.

Bu süreçte döviz kurlarındaki artışın boylarından bahsetmeye bile lüzum yoktur.

Hâl böyleyken, Kasım 2016'dan bu yana özellikle dolardaki artış sebebiyle emekçinin cebindeki maaşın %30'u erimmiştir. Bütün bunlar işaret ediyor ki, Memur-Sen bugüne kadar oturmuş olduğu toplu iş sözleşmesi masalarında sermaye ve hükümete katkı sunacak kararların alınmasına ortak olmuştur. Geçmiş karnesi zayıf olan bu sendika, yakın zamanda gerçekleşeceği öngörülen ekonomik krizin bedelini de emekçiye yüklemek ve emekçiyi daha rahat satılabilmek amacıyla KESK'i ve Kamu-Sen'i TİS masasında istememektedir.

Memur-Sen'in bugüne kadarki toplu sözleşme süreçlerindeki başarısız karnesi bu yıl yapılacak olan görüşmelerde de tekrar edecek gibi görünüyor. Zira Memur-Sen hükümet güdümünde kurulmuş ve baskı uygulanarak emekçilerin üye olmak zorunda bırakıldıkları, "hormonlu" olarak adlandırılmasında hiçbir beis olmayan bir sendikadır. Kamu emekçileri Memur-

Sen'e bir mücadele örgütü olduğu için üye olmamaktadırlar. Hükümet değiştiğinde ortada böyle bir sendikanın kalıp kalmayacağı da meçhuldür. Genel başkanlarının gayesi AKP'den milletvekili olmak olan bir sendikanın, milyonlarca kamu emekçisinin haklarının ve maaşlarının görüşüleceği bir masada tek başına oturması büyük bir risktir.

Bu gerçekler, esasen bir mücadele örgütü olarak kurulmuş olan KESK'e büyük bir sorumluluk yüklemektedir. KESK bu sorumluluğun bilinciyle hareket ederek 2017 TİS görüşmelerinde emekçilerin seyirci olarak konumlanmadığı, bizatihi sürecin öznesi olduğu politikaları üretmeli, geliştirmeli ve uygulamalıdır. KESK'in bunu başaramadığı durumlarda TİS'ler emekçilerin ciddi kayıplara uğramasıyla sonuçlanmaktadır. Öyleyse KESK, tüm enerjisini emekçilerin aktif ve etkin biçimde mücadeleye katılmaları için seferber etmelidir.

YAŞ toplantısı ve komutanların 15 Temmuz karnesi

15 Temmuz'dan bu yana geçen tam bir yıl TSK ile hükümet arasındaki ilişkiler açısından güllük gülistanlık denemeyecek gergin bir seyir izledi. Ağustos ayında YAŞ (Yüksek Askeri Şura) toplantısı yapılması bekleniyor. Komutanların terfileri yapılacak, bazılarının görev sürelerinin uzatılıp uzatılmamasına bakılacak. *Hürriyet*'in iktidara yakınlığı ile bilinen yazarı Abdülkadir Selvi'ye bakılırsa terfi ve atamalarda komutanların 15 Temmuz karneleri belirleyici olacak. *Yeni Şafak* gazetesi de aynı doğrultuda "YAŞ'ta kriter FETÖ ile mücadele" başlıklı bir bütün sayfa yayınladı. İktidarın siyasi söylemine uygun görünen açıklamalar bunlar.

Ancak *Gerçek* gazetesi olarak baştan itibaren 15 Temmuz'un karanlıkta kalan/bırakılan yönlerine dikkat çekiyoruz. Tiyatro, kontrollü darbe tezlerini eleştiriyor, anlatılan kahramanlık destanlarına kuşkuyla bakıyoruz. Ortaya koyduğumuz pek çok çelişkinin ordunun içinde birden fazla cuntanın olduğuna işaret ettiğini gösteriyoruz.

Bu doğrultuda yine YAŞ'ta haklarında karar verilecek askeri personelin özellikle komuta kademesinin 15 Temmuz ve sonrasındaki karnelerini özetledik. 15 Temmuz'un ardından yaşanan süreçte Türkiye bir yanda istibdad diğer yanda askeri diktatörlük ikilemiyle baş başa bırakılmışken, gerçek notlarını vermek üzere takdir işçi ve emekçilere bırakıyoruz.

Genelkurmay Başkanı Org. Hulusi Akar: Özel Kuvvetler Komutanlığı'ndaki bir kursun 15 Temmuz'da yapılması planlanan kapanış töreni vardı. Hulusi Akar'ın programı dolayısıyla temüllere pek de uygun olmayan biçimde tören Cuma'dan (15 Temmuz) Perşembe'ye alındı. Törende MİT müsteşarı Hakan Fidan da yer aldı. Gece yarısına kadar 6 saat boyunca yalnız başına MİT müsteşarı ile konuşan Akar'ın bu görüşmede neler konuştuğu açıklanmadı. 15 Temmuz günü MİT'in ardından birkaç saat içinde darbe girişiminden haberdar oldu, ancak sivil iktidara hiçbir şekilde haber vermedi. Makamında derdest edilip bir cuntanın merkezi olduğu anlaşılana Akıncı üssüne götürüldü. Burada rehin tutuldu. Sabaha karşı darbecilerin başında olduğu söylenen Tümgeneral Mehmet Dişli ile birlikte bindikleri helikopterle Çankaya köşküne indiler. 15 Temmuz'u takip eden günlerde boğazındaki kızarıklıkla gündeme gelen Hulusi Akar, bir hafta içinde ABD Genelkurmay Başkanı'nı iki defa arayarak Türkiye'nin ABD'ye karşı taahhütlerine bağlı olduğunu bildirdi. 7 Ağustos'ta Erdoğan ve AKP'nin çağrısıyla Yenikapı'da yapılan MHP ve CHP'nin de katıldığı mitingde konuşma yaptı. Amerikani liyakat madalyası sahibi.

Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Salih Zeki Çolak: 15 Temmuz günü meşhur Binbaşı MİT'e gidip darbe girişimini haber verdikten sonra Hulusi Akar tarafından,

MİT'e saldırı yapacak helikopterlerin kalkış yapacağı söylenen Kara Havacılık Okulu'na gönderildi. Görevi istihbaratın doğruluğunu kontrol etmekte. İfadesine göre Çolak okul komutanı ile yaptığı görüşmede cemaatçi olduğu iddia edilen bazı subayları sordu. Hangarlarda teftişte bulundu. İstihbarata göre MİT'e saldırı düzenleneceği söylenen 2 Sikorsky ve 1 Cougar tipi helikopterin hangarlarda bulunduğu ve sorun olmadığını karargâha bildirdi. Gerekirse tutuklama yapmakla yetkilendirilerek gittiği okulda hiçbir girişimde bulunmadı. Kendisinin peşi sıra Kara Havacılık Okulu'na giden askeri savcı yoldan geri döndürüldü. Daha sonra başka ifadelerden anlaşıldığı üzere hangarlarda briefing aldığı subaylar 15 Temmuz darbesine katılan ve saldırı helikopterlerini kullanan pilotlar arasında yer aldı. Savcılık iddianamesinde Çolak'ın ifadesi ile çelişen biçimde birlik içindeki kamera görüntülerinden daha sonra Ankara'daki saldırılarda kullanılacak Cobra, Süper Cobra ve Atak helikopterlerinin apronda hazır bekletildiği kayıtlara geçti. "Asayiş berkemal" diyerek Kara Havacılık Okulu'ndan Genelkurmay'a geçtikten sonra cunta tarafından diğer komutanlarla birlikte Akıncı üssüne götürüldü. 1995-1998 yılları arasında Belçika/Bruksel'de NATO Türk Temsil Heyeti'nde Batı Avrupa Birliği Askeri Temsilciliği'ni yapan Çolak, TSK üstün hizmet madalyasının yanında Azerbaycan, Afganistan ve Pakistan devlet madalyalarına sahip.

Hava Kuvvetleri Komutanı Org. Abidin Ünal: Moda Deniz Kulübü'ndeki düğünde başka generallerle birlikte derdest edilerek Ankara'ya Akıncı üssüne götürüldü. Düğün sırasında yanındaki generallerle bir kriz masası oluşturduğunu söyledi. Hava Kuvvet-

lerine bağlı Eskişehir Birleştirilmiş Harekât Merkezi darbe girişimini önlemede belirleyici rol oynadı. Ancak bu girişimler esas olarak gece yarısından sonra yani Abidin Ünal ve diğer Havacı generaller derdest edildikten sonra gerçekleşti. Özellikle Eskişehir Birleştirilmiş Hava Harekât Merkezi'ni kontrolü altına alan Albay İsmail Üner'in girişimleri etkili oldu. Genelkurmay Başkanlığı'nın ilk talimatı olduğu söylenen "tüm uçuşları yasaklama" kararından ne Abidin Ünal'ın ne de hava kuvvetlerinde kritik görevde olan ve Genelkurmay kararını birinci derecede uygulaması gereken "düğün sahibi" Korgeneral Mehmet Şanver'in haberi oldu. Askeri kariyeri süresince NATO Teknoloji ve Araştırma Organizasyonu Genel Kurul Kıdemli Üyeliği yapmıştır.

Deniz Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Bülent Bostanoğlu: 15 Temmuz gecesi bir düğün için Yeşilköy'deki Çınar Otel'deydi. Darbe girişiminin ardından 9 saat boyunca arabasının içinde İstanbul-Yeşilköy civarında dolaştı. Bu zaman zarfı içinde komutanı olduğu Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na ait intikal edecek güvenli tek bir birlik bulamadı. Gece boyunca toplam 157 dakika süren 140 telefon görüşmesi yaptı. Komutası altındaki 11'i firkateyn, 8'i hücum bot, 5'i korvet olan toplam 24 gemi darbe girişimi kapsamında limanlardan ayrıldı. Deniz Kuvvetleri içinde hiç kan dökülmemiş olmasını bir teselli ve başarı olarak görüyor. TSK madalyalarının yanında Eski Yugoslavya NATO Madalyası, ABD Liyakat Nişanı ve Pakistan Nişanı-İmtiyaz madalyası sahibidir.

Jandarma Genel Komutanı Yaşar Güler: 15 Temmuz sırasında Genelkurmay 2. Başkanı görevini yürütüyordu. Daha sonra darbe gecesi Gazi Orduevi'ndeki düğün-

den alınarak Akıncı üssüne götürülen Org. Galip Mendi'nin yerine Jandarma Genel Komutanlığı'na atandı. MİT darbe girişimini haber aldıktan sonra ilk olarak ona ulaştı. Genelkurmay karargâhında yapılan değerlendirme ve alınan kararlarda doğrudan yer aldı. Daha sonra makam odasında kendi emir astsubayı tarafından derdest edildi ve Akıncı üssüne götürüldü. Bu süreçte darbecilerle boğuştuğunu söyledi. 1997-1999 yılları arasında Napoli/İtalya'da konuşlu NATO Güney Bölge Komutanlığı Muhabere Başkan Yardımcılığı görevinde bulunan Güler, 2011-2013 yılları arasında Genelkurmay İstihbarat Başkanlığı da yapmıştır.

Genelkurmay 2. Başkanı Org. Ümit Dündar: Darbe gecesi merkezi İstanbul'da bulunan 1. Ordu Komutanlığı görevinde olan Dündar, İstanbul valisi ile birlikte hareket ederek 1. Ordu bünyesinde darbeye karşı birliklerin geri dönmesinde etkili oldu. Gecenin ilerleyen saatlerinde rehin alınan Hulusi Akar'ın yerine Binali Yıldırım tarafından vekâleten Genelkurmay Başkanlığı'na getirildiği duyuruldu. Hulusi Akar'ın görevi devralmasının ardından Genelkurmay 2. Başkanlığı'na atandı. Basına yansıyan haberlere göre Erdoğan'la görüşen, "beni Bahçeli'ye sorun" diyerek Erdoğan'ın güvenini kazanan, Cumhurbaşkanı'na "güvenliğini sağladım" diyerek İstanbul'a gelmesini öneren kişiydi. Bu pozisyonunun Ümit Dündar'a bir dönem sonra Genelkurmay Başkanı olmak için önemli bir avantaj sağladığı, hatta Genelkurmay Başkanı olmak için kuvvet komutanlığı yapma zorunluluğunu kaldırarak yasa değişikliğinin Dündar için yapıldığı konuşulmuştu. Oysa Dündar, verdiği ifade darbe gecesi kendisini adeta Erdoğan'ın

kurtarıcısı mertebesine çıkarılan tevatürlerin hepsini reddetti. Ümit Dündar da diğer üst düzey komutanlar gibi pek çok görevin yanında NATO görevi yaptı. NATO Enfrastrüktür Dairesi Başkanlığı ile 28. Barış Gücü Tugay Komutanlığı görevlerinde bulundu.

Özel Kuvvetler Komutanı (ÖKK) Korg. Zekai Aksakallı: 15 Temmuz gecesi o da Gazi Orduevi'ndeki düğündeydi. Düğün çıkışı aracını durduran darbecilerden aksiyon filmlerine benzer sahneler sonucunda kurtulduğunu söyledi. Darbe girişimi sürecindeki kritik Özel Kuvvetler Kursu törenini 15 Temmuz'dan 14 Temmuz'a alan komutan oydu. Darbe gecesi Cumhurbaşkanı ve Başbakan'a bir türlü ulaş(a)mayan MİT müsteşarı, Aksakallı ile defalarca görüştü. Kendisine zırhlı araç ve personel yardımında bulundu. Aksakallı, Özel Kuvvetler Komutanlığı'nı ele almak için gelen darbeci General Semih Terzi'nin ve Albay Ümit Bak'ın vurulması emrini Astsubay Ömer Halisdemir'e verdiğini söyledi. İfadelerinde Semih Terzi'nin FETÖ'cü olduğunu önceden beri düşündüğünü ve onu ÖKK'dan aldırarak için girişimlerde bulunduğunu söyledi. Ancak darbe gecesi Semih Terzi'nin Ankara'ya intikalini engellemek için iki buçuk saat boyunca herhangi bir girişimde bulunmadı. Daha sonra mahkeme heyetinin bir sorusuna "TSK'da kriz ve olağanüstü durumlarda ilk haber alınmaz 'personel kışlayı terk etmesin' emri verilir. Birlik komutanları kışlalarında mesaiye devam edilir. Her zaman uygulanan bu temel ve basit kural 15 Temmuz 2016'da ilk haber alındığı zaman uygulanmamıştır. Uygulansaydı darbe girişimi baştan açığa çıkardı" sözleriyle yanıt vererek hâlâ sonuçlanmamış bir tartışma başlattı.

15 Temmuz'da ABD ve NATO'nun rolü

Hulusi Akar Şubat 2017'de ABD'li mevkidaşı ile suç mahallinde, İncirlik'te görüştü

Türkiye tarihindeki pek çok askeri darbe gibi 15 Temmuz darbe girişiminin arkasında da ABD ve NATO vardı. 15 Temmuz gecesi ABD orta yolcu açıklamalarla darbecilere zımnî destek verdi. Resmen talep edilmesine rağmen seçilmiş hükümete desteğini açıklamadı.

İncirlik üssünün darbedeki rolü

ABD'nin darbe girişimine desteği uzaktan ve manevî düzeyde kalmadı. Türkiye içinde, ABD askeri üssünün bulunduğu İncirlik, darbe girişiminde en aktif rolü oynayan yerdi. Darbe girişiminin ilk saatlerinde İncirlik'ten kalan bir tanker uçak gece boyunca Ankara'yı bombalayan F-16'lara 6 kez havada yakıt ikmali yaptı.

ABD ve NATO'nun darbe girişimine dâhil olduğunun en büyük kanıtlarından biri darbe karşıtı tutum içinde olan Eskişehir Hava Üssü'nden saat 02:19 itibarıyla "Türk hava trafiğini NATO'nun görmemesi için NATO'ya kapatma talimatı verilmesi" oldu. Ayrıca üslerde konuşlu F-16 uçaklarına darbeci uçakları düşürme yetkisiyle kalkış emri verildi.

Erzurum'dan uçaklar havalandı ama İncirlik'ten tek bir uçak bile darbeciler aleyhine kalkmadı.

Darbe girişimi başarısız olduktan sonra İncirlik'teki Türk komutan Tuğgeneral Bekir Ercan Van, ABD'ye iltica talebinde bulundu. ABD bu talebi reddetti. Ama bu darbe girişimine karşı olduğundan değil, "çocukları"nın başarısız olmasından.

ABD'nin darbe girişiminde rolü bu kadar açık ortada olduğu halde Erdoğan ve AKP iktidarı ABD'ye karşı resmi hiçbir girişimde bulunmadı, 15 Temmuz davalarında ABD'nin sözü bile edilmedi. Numan Kurtulmuş Amerikan CNN televizyonuna çıkıp tüm dünya önünde ABD'yi aklayan bir konuşma yaptı. Darbe girişimini takip eden günlerde tüm askeri kışlaların hatta lojmanların ve ordu evlerinin bile önleri otobüsler, zırhlı polis araçları ve iş makineleriyle kapatılmışken İncirlik üssünün önünde hiçbir önlem alınmadı.

Amerikan subayı TSK Genelkurmay karargahında

ABD Genelkurmay Başkanı, Hulusi Akar'ın bir hafta içinde

iki defa kendisini telefonla arayarak NATO ve ABD'ye taahhütlerine bağlı olduklarını iletmiş, bir ABD subayının sürekli ve kalıcı olarak TSK Genelkurmay'ında, ABD'nin Ortadoğu Merkez Kuvvetler Komutanlığı'na (CentCom) rapor vermek üzere görevlendirilmesi için anlaşma yapıldı. Daha sonra Hulusi Akar yine hiçbir şey olmamış gibi ABD Genelkurmay Başkanı ile İncirlik'te görüşmeye gitti.

Sadece Devrimci İşçi Partisi, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını ve İncirlik'in kapatılmasını savunuyor

Tüm bunlar yaşanırken Devrimci İşçi Partisi en başından ABD ve NATO'nun darbe girişiminde rolü olduğunu tespit etti. 6 Ağustos günü Dolmabahçe'de "Türkiye NATO'dan çıksın, İncirlik üssü kapatılsın" şiarıyla bir eylem düzenledi, tüm yıl boyunca faaliyetlerinde bu konuyu işledi, 1 Mayıs'ta bu talepleri tekrarladı ve her fırsatta iktidarın emperyalizm yanlısı tutumunu ve tutarsızlıklarını teşhir etti.

Sungur Savran

15 Temmuz'un anlamları

Trotsky İstanbul Büyükkada'da kaleme aldığı anıtsal yapıtı *Rus Devrimi Tarihi* başlıklı çalışmasında, Şubat devriminden Ekim devrimine giden yolda Bolşeviklerin etkisinin sürekli arttığı halde cephedeki birliklere en son ulaştığını, bazı birliklerin tek bir Bolşevik görmemiş, Bolşevik nedir duymamış olduklarını belirttikten sonra şu cümleyi kurar: "Öte yandan, bazı birlikler de kendilerinin, içine bir tutam Kara Yüz'cülük katılmış anarşizan ruh durumlarını safkan Bolşevizm sanıyordu."

Hegemonya işte budur. Koskoca toplum kesimleri her türlü ihtiyaçlarının ifadesini bir siyasi güte bulduklarında, o siyasi güç Bolşeviklerin durumunda olduğu gibi bir sınıfı, işçi sınıfını temsil ediyorsa, o toplum kesimleri (bu durumda askerler) işçi sınıfının hegemonyası altına girmiş demektir. İstedikleri kadar "içine bir tutam Kara Yüz'cülük katılmış bir anarşizm"e kapılmış olsalar da.

İyi ama bu "içine bir tutam Kara Yüz'cülük katılmış bir anarşizm" de ne menem şeydir? Okuyucumuza hatırlatalım. Kara Yüz'ler ya da bu yazım Türkçe'de başka anlama gelebileceği için şöyle yazalım Kara 100'ler (Rusçasıyla Çernosotentsi) 1905 devriminde doğan, Çarlığa bağnazca bağlı, gerici, devrim düşmanı, anti-Semitik güçlere verilen genel addi. Toplumsal tabanını büyük toprak sahipleri, zengin köylüler, bürokratlar, tâcirler, polis görevlileri ve din adamları oluşturuyordu. Koyu Rus milliyetçileriydi bunlar. Yani hem enternasyonalist ve sonuna kadar devrimci Bolşevizmden, hem de anarşizmden ışık yıllarınca uzak bir ideolojiyi temsil ediyordu Kara Yüz'ler. Bu askerler hem Kara Yüz'lere yakın hissediyordu hem de kendilerini Bolşevik zannediyorlardı.

Trotsky'ın ironi düşkünlüğü değil mesele. Tarih işte böyle karmakarışık gelişir. Özellikle büyük sarsıntı dönemlerinde, bir insanda ya da bir toplum kesiminde aynı anda hem geçmiş hem içinde bulunulan an hem gelecek yaşar. Hem koyu Rus milliyetçiliği, bir bakıma faşizmden önceki faşizm neyse o, hem enternasyonalist komünizm!

15 Temmuz'un anlamını doğru kavramak istiyorsak, diyalektiğin çelişki yasasını en sonuna kadar, üzerinde durduğumuz olgu neredeyse çatlayacak hale gelene kadar zorlamalıyız. Bir yanıyla, 15 Temmuz her iki kanda da gericiliğin yer aldığı bir iç savaştı. Daha düne kadar bu iki gerici güç gayri resmi koalisyon ortakları gibi Türkiye'yi birlikte yönetiyordu. Ta ki 2010 yazında Mavi Marmara saldırısından sonra Fethullah Gülen "İsrail'den izin alınmalıydı" diyene, 7 Şubat 2012'de cemaatin savcılarını Hakan Fidan'ı sorgulamak amacıyla çağırana, 17-25 Aralık 2013'te yolsuzluk dosyaları ortalığa dökülene kadar. Yaklaşık 10 yıllık koalisyon ortaklığı, iki yıllık huzursuz bir arada yaşama ve iki yıllık çatışmadan sonra artık iki taraf birbirinin boğazına sarılmıştı. Türkiye 24 saatlik bir iç savaş yaşadı, yüzlerce insan öldü.

15 Temmuz, gerisinde hummalı bir silahlanma ve milisleşme faaliyeti ve bir iç savaş tehdidi bırakarak tarihte yerini aldı.

Ama bu tek gecelik iç savaş, aynı zamanda binlerin, on binlerin, hatta belki yüz binlerin bir askeri darbenin karşısına çıkıp ona kafa tutması biçiminde gerçekleşiyordu. Darbeye bu direnişi gösteren ve bazıları bu uğurda hayatını yitiren insanlar büyük ölçüde AKP'li idi, bir bölümü muhtemelen Tayyip Erdoğan hayranıydı. Ama hepsi değil. MHP'liler de vardı kendiliğinden çıkan, partisziler de, hatta kendini karışık bir anlamda "solcu" hissedilen insanlar da.

Darbe girişiminin başarısızlığında elbette ki ordu içindeki bölünme ve muhtemel bir cuntalar savaşı belirleyici oldu. Öte yandan, evet, Türkiye'de 15-16 Haziran'dan Gezi'ye tanklara karşı savaşanlar olmuştu, ama tarihi darbe zengini Türkiye, ilk defa bir darbe girişimine karşı tanklara kafa tutan insanlar gördü. Bu, kapitalist düzen açısından hiç de hayırlı bir şey değildir. Türkiye ilk defa traktörle nizamiye kapısının yerle bir edilip askeri birliklere sivilin daldığını yaşadı. Bu hiçbir yerleşik düzen için hayırlı bir şey değildir. Türkiye ilk kez askerlerle konuşarak, kardeşleşmeye çalışarak onları ikna eden siviller gördü. Bu hiçbir düzen koruyucu ordu için hayırlı bir şey değildir.

Bunları yapan insanların hemen hemen hepsi halk sınıflarındandı. Üst sınıflar, burjuvalar, bürokratlar, serbest meslekler, aydınlar genellikle böyle halk hareketlerinden uzak dururlar. Meydanlara çıkanlar hep işçiler, kent yoksulları, köyden tam kopmamış emekçiler, tablacılar, değnekçiler, muavinler, çıraklar, yamaklar, ortacılar, köprüde trafik yoğun olduğunda su satanlardır. En babayığidi bildiğimiz geleneksel küçük burjuvadır. Daha kırsal yerlerde, traktörün tankın karşısına çıktığı yerlerde, nizamiye kapısına devirdiği yerlerde marabudur, ırgattır, mevsimlik işe çıkan yoksul köylüdür. En fazlasından yine kendi toprağında yaşamını sağlayan orta köylüdür, küçük burjuvadır.

İşte bu insanlar nizamiye zorladı, tankları alt etti, askeri, komutanının talimatından farklı davranmaya çağırdı. Bu sefer Kara Yüz ideolojisinin içine gizlenmiş bir tutam anarşizm ya da Bolşevizm ekti olaylar. Trotsky'ın anlattığı olayda baskın olan, anarşizm ya da Bolşevizm'di, tâbi olan gerici Kara Yüz duyarlılığı. 15 Temmuz'da baskın olan Kara Yüz, pardon Ak Parti duyarlılığıdır, tâbi olan her zaman devrimlerde görülen davranış kalıpları.

Bir anlamıyla 15 Temmuz Türkiye'nin darbeler tarihinde sıra dışı, hatta aykırı yerini almıştır. Ama öteki anlamıyla da Gezi ile başlayan halk isyanı (2013), Kobani (Kobanê) serhildanı (2014) ve Türk Metal'e karşı metal işçilerinin fiili işgalli grevinin (2015) silsilesiyle de biraz uzak da olsa akrabalığı vardır. Sanki onların 2016 yılına damga vuran çarpık suretidir. 2017 yılı? Henüz bitmedi.

Devrimci Marksizm'in 30-31. çift sayısı çıktı!

Sayıda iki dosya yer alıyor. İlki Ortadoğu üzerine: Levent Dölek Suriye iç savaşını, Sungur Savran Ortadoğu'da 20. yüzyılın başından beri yaşanan devrimleri, Kutlu Dane 100. yılında Siyonist İsrail'in "tezkeresi" Balfour Deklarasyonu'nu ele alıyor, Kurtar Tanyılmaz ise AKP-Gülen kopuşu sonrasında Türkiye burjuvazisinin dönüşümünü inceliyor. Devrimci sanat dosyası ise, son zaman-

da yitirdiğimiz, biri bizden, biri uluslararası iki devrimci sanatçıyı anıyor: E. Ahmet Tonak *Kapital* ressamı Yüksel Arslan'ı, Şiar Rişvanoğlu John Berger'i. Dosya dışında Mehmet İnanç Turan Stalin'in ekonomi politik karşısındaki tutumunu, Sungur Savran Trump ve benzerlerinin işçi sınıfıyla ilişkisini inceliyor. Kitap eleştirisinde Mustafa Kemal Coşkun Osmanlı üzerine put kırıcı bir kitabı, Özgür Öztürk ise

İkinci Dünya Savaşı döneminde Sovyetler Birliği'ni anlatan bir romanı ele alıyor.

Armağan Tulun**İşçi sınıfı her halde mücadele ediyor**

15 Temmuz başarısız darbe girişiminin üzerinden bir yıl geçti. 20 Temmuz geldiğinde OHAL altında tam bir yıl geçmiş olacak. Erdoğan 15 Temmuz'un ardından istibdad rejimini fiilen hayata geçirmenin yöntemi olarak OHAL'i kullandı. Şimdi de onu en azından tüm yetkileri eline alacağı tarih olarak gördüğü 2019'a kadar kalıcı hale getirmek istiyor.

15 Temmuz'un ardından 17 Temmuz günü İstanbul'da Avcılar Belediyesi'nde çalışan ve sendikalaştıkları için işten atılan taşeron işçileriyle birlikliydik. Devletin ve polis, darbe girişimini ve ardından gelen OHAL'i bahane ederek direniş çadırlarına müdahale etmesine izin vermemişlerdi. O günden bugüne istibdad cephesi her türlü hak ve özgürlüğü ayaklar altına aldı. KHK'larla iş güvencesine saldırdı. Milli irade dedi ama milyonlarca insanın iradesini yok sayarak milletvekillerini tutukladı. FETÖ'yle mücadele adı altında birçok demokratik kitle örgütünü, yayın kuruluşunu kapattı. Gazetecileri hapse attı. Bu sırada işçilerin de en temel anayasal hakkı olan grev hakkını da gasp etti. Eskiden yurtdışındaki bakanlar yerine imza atarak grevleri yasaklıyordu. Şimdi KHK'larla Akbank grevinde olduğu gibi grev yasağı gereçlerinin kapsamını genişletiyor. Sadece son aylarda Birleşik Metal sendikasının Asil Çelik ve EMİS grevlerinden başlayarak Akbank ve Şişecam diye devam eden bir dizi içinde neredeyse tüm grevleri erteleme adı altında yasakladı.

Tabii grev yasakları OHAL ile başlamadı. AKP hükümetleri geçmiş yıllarda da çok sayıda grevi yasaklamış, Bakanlar Kurulu patronların yardımına koşmuştu. Farklı ve yeni olan, giderek artan bir şekilde işçilerin bu grev yasaklarına karşı mücadele etmesi. 2015 yılının başında Birleşik Metal ile MESS arasındaki sözleşme sürecinin sonunda başlayan grevin derhal yasaklanmasının ardından sadece İstanbul'daki iki fabrikada fiili mücadeleler olmuş, diğer fabrikalarda grev yasakla birlikte sona ermişti. Çok geçmeden Türk Metal'e karşı yükselen tepkinin ürünü olarak Bursa'daki otomotiv fabrikalarından patlak veren fiili işgalli grev dalgası birçok kentte on binlerce işçiye yayıldı. Bugün işçiler OHAL'miş, grev yasağıymış demeden metal işçilerinin tüm işçi sınıfı mücadelesine kazdığı çok önemli bir deneyimin izinden yürüyor.

Henüz 2015'in tekrarı denilebilecek düzeyde mücadeleler yaşanmadı. Ama EMİS'e karşı grev çıkan ve grevleri yasaklanan metal işçileri fabrikalarını işgal etmeseler de fiili olarak üretimi durdular ya da ciddi şekilde aksattılar. Taleplerini bir ölçüde elde

ettikleri bir sözleşmeye imza attılar. Mayıs ayında çeşitli kentlerde Kristal-İş'e bağlı Şişecam işçileri greve çıkmaya hazırlanırken yine bir grev yasağı ile karşı karşıya kaldılar. Vardiya değiştirmeme, işyerlerini terk etmeme eylemleri ile cam işçisi, adeta "cam kırılır, grev kırılmaz" dedi. Ve sonunda eylemlere devam etmeleri halinde işçileri işten atmakla tehdit eden Şişecam yönetimi geri adım atmak ve işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

İşçiler sadece grev yasaklarına karşı mücadele etmiyor. İzenerji'de olduğu gibi daha iyi bir toplu iş sözleşmesi için mücadele ediyor. İstanbul Tuzla Diam Vitrin ve İzmir Kemalpaşa'daki AKG Termoteknik'te olduğu gibi sendikalaştıkları için işten atıldıklarında sendika haklarına sahip çıkmak için mücadele ediyor. İzmir Form Mukavva'da ve İstanbul Tuzla'daki Mutlu Akü'de olduğu gibi toplu sözleşme görüşmelerinde üretimden gelen güçlerini kullanarak greve çıkıyor. İzmir Orkide Yağ fabrikasında olduğu gibi işten atılmaya karşı direnişe geçiyor. Kıdem tazminatı hakkını savunmak için meydanlara çıkıyor. En son büyük mücadele örneği olan Petkim'de toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine sektörde grev yasağı olduğu için süresiz eylem kararı alıp Şişecam işçilerine benzer bir şekilde üretimi durduruyor, sevkiyatların çıkışını engelliyor. Kısacası işçi sınıfı bazen daha cüretkâr bazen daha mütevazı adımlar atıyor ama mücadele yolunda durmadan yürüyor.

Petkim'de sözleşme işçilerin istemedikleri koşulları içeren bir şekilde, arkasına polisi ve hükümeti alana Petkim yönetiminin baskısıyla imzalanınca, işçiler tepki olarak bayramın ilk günü yönetimin bölüm ziyaretlerinde bayramlaşmaya çıkmadılar. Bu topraklarda bunun ne kadar ağır bir tavır olduğunu anlatmaya gerek var mı? Bayramlarda dargınlar barışır, küslükler bir kenara bırakılır diye bilinir değil mi? Petkim işçilerinin tepkisi sınıf kininin göstergesi. İşçi sınıfı her grev yasağında, kiralık işçilikten bireysel emeklilik soygununa haklarını ve yaşam koşullarını geriye götüren her değişiklikte, haklarını genişletmek için attığı her adımda karşısında polisi gördüğünde, işten atıldığında kimin dost kimin düşman olduğunu görüyor. İşçi düşmanı sermayeye ve onun çıkarlarını savunanlara karşı ağır ağır ama öfkeyle biliniyor.

Henüz güçlerini birleştirmiş değil. Kendi elindeki büyük gücü bir bütün olarak patronlara ve istibdad cephesine yöneltilmiyor. Kendi elindeki gücün istibdad rejiminin sopasını tarihin çöplüğüne atacak güçte olduğunu henüz fark etmiyor. Ama o gücü adım biriktiriyor.

AKP'nin yığınak politikası**Jandarmanın yeni kıyafeti**

15 Temmuz gecesi yaşanan 24 saatlik iç savaş, Türkiye'ye geleceğini gösteriyordu. AKP o zamandan beri hem kendine uygun bir ordu biçimlenmesi yaratmaya, hem de çeşitli biçimler altında milis güçleri oluşturmaya çabalyor. Gerçek sayfalarında "özel harp uzmanı" SADAT'tan Osmanlı Ocakları'na, Hüdâ-Par'dan Halk Özel Harekât'a, bu alandaki çeşitli çabaları teşhire hep dikkat ettik. Şimdi bu alandaki yeni gelişmelere okurlarımızın dikkatini çekelim.

• **Özel güvenliklere uzun namlulu silah!** İçişleri Bakanlığı son günlerde bir yönetmelik değişikliği ile özel güvenlik kuvvetlerine uzun namlulu silah verilmesini Genelkurmay Başkanlığı'nın iznine bağlayan hükmü kaldırdı ve yetkiyi valilere verdi. Bu görevi valilik adına "özel güvenlik komisyonu" adı verilen bir kurul yapıyor. Böylece AKP, kendi valileri aracılığıyla uygun görülen yandaş güvenlik şirketlerinin uzun namlulu silah stoku yapmasını olanaklı kılacak. Özel güvenlik komisyonu denen heyetin bileşimi de ilginç: başkanı vali yar-

dımcısı, üyeleri il emniyet müdürlüğünün, il jandarma komutanlığının, ticaret odası başkanlığının ve sanayi odası başkanlığının temsilcileri. İlk üçünü anladık. Ya son ikisi? Devletin silahlı işlerinin patronlar sınıfının ayakta kalmasını sağlamak için yürütüldüğünü daha iyi ne anlatabilir?

• **Melih Gökçek Kalaşnikoflu ordu hazırlığında!** Aydınlik gazetesinin verdiği habere göre, Ankara Büyükşehir Belediyesi ve onun güvenlik işlerine bakan ANFA adlı özel güvenlik şirketi, bir yandan özel harekât eğitimi almış elemanlar yetiştirme, bir yandan da Kalaşnikof için kullanılan tipten mermi temin etme çabası içinde. ANFA'nın bünyesine yeni kattığı 2 bin elemanla şimdi mevcudunun 4 bin kişi olduğu belirtiliyor. Aydınlik gazetesinin yayın politikasına en ufak bir güven duyulamaz, ama istihbarat kaynaklarıyla içli dışlı olduğu konusunda kuşku olamaz.

• **Jandarmayı polisleştirme operasyonu!** Bilindiği gibi, birkaç yıl önce başlayan bir

süreç 15 Temmuz'dan sonra olgunlaşmış ve Jandarma Genel Komutanlığı Genelkurmay Başkanlığı'nın çatısı altında alınarak İçişleri Bakanlığı'na bağlanmıştı. Jandarmanın ne ölçüde askeriyeye ne ölçüde emniyet teşkilatı gibi işçilerine bağlı olacağı sorunu belli ki mücadele konusu. Jandarmanın kendi içinden gelen işaretler bu kuvvetin işçilerine asimilasyona direndiği izlenimi bırakıyor. Ama elbette Jandarma'nın idari (ve siyasi) âmiri konumundaki işçileri bakanının basıncı mutlaka hissediliyordu. Mücadelenin son evresi, jandarma için hazırlanan yeni kıyafetler. Subay düzeyinde eskisinden büyük fark yok, ama er düzeyinde sanırsınız polis memuruna bakıyorsunuz. Jandarmanın bütün özgürlüğü kaldırılıyor ki toplum da jandarmanın kendisi de polisle aralarında bir fark görmesinler. Bu gerçekleşirse, AKP hükümeti yüz binlerle sayılan yeni bir polis gücü elde etmiş olacak.

Kalaşnikoflu ANFA Güvenlik elemanları da jandarma erleri de polise benziyor. Birlik içinde hareket etmeleri nasıl daha kolay değil mi?

Gökçek'in güvenlik ordusu

Hak, hukuk, adalet işçi sınıfı zincirlerini kırduğunda gelecek!

Türkiye’de siyasi krizin derinleştiği bir aşamada, CHP milletvekili Enis Berberoğlu’nun tartışmalı MİT Tırları davasında tutuklanmasının ardından Kemal Kılıçdaroğlu “Adalet Yürüyüşü”nü başlattı. Savcı tutuklama istememişken, yargı sonuçlanmamış ve temyiz yolu da açıkken alınan bu kararın geçerli hiçbir hukuki dayanağı yoktur. İstibdad, yargının zaten yarım yamalak olan bağımsızlığını bütünüyle ortadan kaldırmış, yargı organlarını kendi güdümüne almıştır. Bu anlamda, Adalet Yürüyüşü tamamen haklı gerekçelere dayanmaktadır. Eylem EMEP, ÖDP, Halkevleri, HTKP, HDK dâhil solun geniş bir kısmından destek buldu ve istibdada muhalif kesimlerde belli oranda heyecan uyandırdı.

Ancak, eylemin gerekçelerinin haklı olduğu gerçeği eylemin siyasi niteliğini değiştirmiyor. Sol bu eylemi “Toplumsal muhalefet geriledi, her türlü mücadele fırsatı değerlendirilmelidir”, “Sosyalistler sürecin akışına müdahale etmelidir” türünden argümanlar öne sürerek destekliyor. Ancak yürüyüşe katılan sosyalistler hem biçimsel hem siyasi olarak CHP’nin kuyruğuna takılmış oluyorlar.

Sol geçmişteki hataları tekrarlıyor, CHP’nin arkasına diziliyor

Yürüyüşün 13. gününde tertip komitesi tarafından provokasyonlara karşı hazırlanmış, 12 maddelik genelge yayınlandı. Yürüyüşe katılan herkese ulaştırılan ve bütün katılımcıların uyması istenen genelgede yürüyüş boyunca Kemal Kılıçdaroğlu’nun önde, yalnız yürüyeceği ve hiç kimsenin Kılıçdaroğlu’nun önünde veya CHP tarafından önceden belirlenen kimseler hariç, yanında yürütmesine izin verilmeyeceği söyleniyor. Genelge maddelerine göre yürüyüşün sloganı “Hak, hukuk, adalet” olarak belirlenmiştir ve bu slogan dışında slogan atılmayacaktır. Belki de en önemlisi, genelgede “Yürüyüş sırasında sadece Türk bayrağı ve ‘Adalet’ yazılı pankart ve dövizler kullanılacak. Hiçbir partinin, kurumun veya grubun bayrak, flama veya dövizinin açılmasına izin verilmeyecek” ifadesi yer alıyor. Yani yürüyüşe

destek veren siyasi partilerin, kitle örgütlerinin, sendikaların kendi görüşlerini ifade etmesine izin verilmiyor.

CHP, sosyalistlerin, bırakın yürüyüşün siyasi çerçevesini değiştirmeyi, önceden belirlediği sloganın dışına çıkmalarını, farklı dövizler, pankartlar taşımalarını, kendi flamlarını, bayraklarını açmalarını yasaklıyor. Yürüyüşün katılımcılarından da bu yasağa karşı gözle görünür bir muhalefet veya direnç yok. Bu durumda, her katılımcının yürüyüşün siyasi çerçevesine bağlı kalması beklenmektedir ki bu kabul edilemez.

CHP’nin peşinden giden sosyalistlere bir şeyi daha hatırlatmak gerekir. 15 Temmuz darbe girişiminin ardından, sermayenin talebi ile oluşan Milli Mutabakat doğrultusunda CHP Taksim’de bir miting düzenlemiş, AKP de bu mitinge destek vermişti. Bugün Ankara’dan İstanbul’a yürüyenler, o mitinge de hiç tereddüt etmeden katılmış, Erdoğan’ın en zayıf olduğu dönemlerden birinde CHP’ne destek verirken, onlar da CHP’nin kuyruğuna takılmışlardı. Mitingin üzerinden daha bir gün geçmeden, Kılıçdaroğlu’nun Bahçeli ile birlikte Beştepe’ye, “Saray”’a gitmesini unutmayalım!

Doğru, o dönemden bugüne siyasi durum hızla değişmiştir. Milli Mutabakat, önce çatırdamış, sonra neredeyse tamamen parçalanmıştır. Ancak mücadele edenler geçmiş deneyimlerden ders çıkartmak zorundadır. Sosyalist solun CHP’nin arkasından gittiği sayısız örnek vardır, bunların her birinde yolun sonu hezimet olmuştur. Çünkü CHP halkın seferberliğinden ve işçi sınıfının ayağa kalkmasından, Erdoğan’ın istibdadından korktuğundan daha çok korkar. Sırtını emperyalizme ve Siyonizme dayamıştır, gücünü oradan alır.

Sermaye ve emperyalizm, ekonomik krizin faturasını işçi sınıfına kesmek için kolları sıvamıştır. Siyasi kriz memleketin önüne Erdoğan’ın istibdadının çeşitli biçimleri ve Amerikancı askeri darbe olmak üzere iki gerici alternatif getirmiştir. Kılıçdaroğlu, yürüyüş için çektiği fotoğrafta fonda Anıtkabir önünde toplanmış subay-

ları göstererek ne demek istemiştir? Ayrıca CHP Türkiye’deki siyasi krize kalıcı bir çözüm önerisi getirmemekte, halka krizden çıkış için bir program sunmamaktadır. Daha vahim olan ise, sosyalist örgütlerin büyük bir kısmının anti-emperyalist, bağımsız bir sınıf politikasının bütün kestirme gibi gözüken yollardan daha geçerli ve gerçekçi olacağını farkına varmamasıdır.

Siyasi krizden çıkışın yolunu işçi sınıfı gösteriyor!

Gerçek gazetesinin daha önce ifade ettiği gibi, Enis Berberoğlu’nun tutuklanmasının ve CHP’nin bu karara verdiği yanıtın arka planında, Katar krizinin iç siyasete yansımaları vardır. Önümüzde iktidarın Katar çizgisinden ayrılmadığı, Kılıçdaroğlu’nun ise politikasını Suudi tezlerine dayandırdığı, Erdoğan’ın uluslararası mahkemelerde yargılanacağını öne sürdüğü bir tablo vardır. Kılıçdaroğlu’nun peşinden çıkılan yolun Türkiye’yi götüreceği yer bellidir. Kendisinin de tekrar tekrar vurguladığı üzere, haklılığını neden halka değil de dünyaya anlatma peşinde olduğunu bütün sosyalist hareket sormalıdır. Ancak yürüyebileceğimiz tek yol Kılıçdaroğlu’nun yolu değildir.

Bugün Türkiye işçi sınıfı kazanılmış haklarının istibdad tarafından gasp edilmesine karşı, kıdem tazminatını, grev hakkını, iş güvencesini savunuyor. Diam Vitrin’e, Mutlu Akü’ye, AKG Termoteknik’e, mücadele eden işçilere bakın! EMİS grevinde, Şişecam grevinde, Petkim fiili grevinde yasaklara rağmen mücadeleyi bırakmayan binlerce işçiye bakın! İşçi sınıfına güvenin! Bugün işçi sınıfı fabrikalarında, iş yerlerinde, meydanlarda mücadeleyi adım adım yükseltiyor.

Sosyalistlerin görevi CHP’yi sola çekmek umuduyla Kılıçdaroğlu’nun arkasına dizilmek değil, bu mücadeleleri büyütme, zaferlerle taçlandırmak için emek vermektir. Devrimci İşçi Partisi’nin yürüdüğü yol, bugün emekçilerin boyunlarına dolanan zincirlerden kurtulmak için verdikleri mücadelelerden geçer; emperyalizme, sermayeye ve istibdada karşı işçi sınıfının kitlesel seferberliğine gider!

Levent Dölek

Hangi yolda yürümeli?

Kıyas kabul etmez ama... Kafalar bu kadar karışmış, pusulalar bu kadar şaşmışken hatırlamakta fayda var.

Kemal Kılıçdaroğlu Ankara’dan İstanbul’a doğru yürüyüşe CHP’nin Genel Başkanı olarak başladı.

Deniz Gezmiş’in 19 Mayıs’ta Samsun’dan Ankara’ya başlattığı yürüyüşe dönemin CHP Genel Başkanı İsmet İnönü karşı çıkmıştı. Yürüyüşü başlatan Deniz Gezmiş ve arkadaşları sosyalist Türkiye İşçi Partisi üyesiydiler.

Kılıçdaroğlu’nun yürüyüşünde burjuvalar önde sosyalistler arkada.

Deniz Gezmiş’in yürüyüşünde devrimciler öndeydi.

Kemal Kılıçdaroğlu yürüyüşünün belirlenmiş hedefi sesini “dünyaya” duyurmak.

Deniz Gezmiş yürüyüşünün hedefi Türkiye’yi o “emperyalist dünya”nın ve yerli işbirlikçilerinin boyunduruğundan kurtarmaktı.

Kemal Kılıçdaroğlu korumalarıyla birlikte önde ve yalnız yürüyor. Devletin polisi ve jandarması etrafında dört dönyör.

Deniz Gezmiş hep öndeydi ama her zaman yoldaşlarıyla kol kola yürüdü. Yola çıktıktan 14 kilometre sonra gözaltına alındılar. Çıkınca devam ettiler.

Kılıçdaroğlu’nun yürüyüşü provoke edildi. CHP provokasyonlara karşı 13 maddelik genelge yayınlayarak CHP’nin disiplinini tüm yürüyüşe hâkim kıldı. Farklı sesleri susturdu.

Deniz Gezmiş’in yürüyüşü de provoke edildi. CHP lideri İsmet İnönü’nün telkinleri ve ayyuka çıkan provokasyon söylemleri yüzünden yürüyüşe katılan CHP çizgisine yakın öğrenci derneklerini yürüyüşten çektiler. Ama Denizleri susturamadılar.

Türkiye sosyalist solu Kılıçdaroğlu’nun arkasına dizildi. Onunla fotoğraf çekilmek için birbirleriyle yarıştı. Kendi bayraklarını, söylemlerini ve politikalarını geriye çekti.

Deniz Gezmiş, CHP’nin telkinleriyle yürüyüşten ayrılanların ardından “emperyalizme ve emperyalizmin yerli işbirlikçilerine karşı savaştıkları gibi bundan sonra da küçük burjuva devrimcilerine, reformistlerine karşı savaşacaklarına” ant içti.

Kılıçdaroğlu’nun arkasına dizilen sosyalistler hep bir ağızdan CHP’nin sloganını atıyor. Sesleri CHP’nin sesiyle aynılaşıyor.

Deniz Gezmiş’in yürüyüşü Samsun’da 19 Mayıs’ta başladı Filistinlere gitti, dağları dolandı. Deniz yürüyüşe Mustafa Kemal’in izinde başladı, yürüyüşü daracığında bittiğinde “yaşasın Marksizm-Leninizmin yüce ideolojisi, yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi” diyerek çoktan Kemalizm’den ayrılmıştı. Vatanseverlikle başlayan yürüyüş enternasyonalizme varmıştı.

Kılıçdaroğlu’nun yürüyüşünde Gezi ile başlayan halkın haklı isyanına sövülüyor. CHP eylemin yeni bir Gezi’ye dönüşmemesi için her türlü önlemi alıyor.

Deniz Gezmiş’in yürüyüşü hâlâ gençliğe ve isyan eden herkese ilham veriyor.

Kılıçdaroğlu yürüyüşü Maltepe’de mitingle bitirmeyi hedefliyor.

Denizlerin yürüyüşü hâlâ sürüyor...

Deniz’in yolunda yürüyebilmek içinse Kılıçdaroğlu’nun peşinden ayrılmak gerekiyor!

Suriye'de savaş büyüyor

Şark kurnazlığı değil anti-emperyalist şark politikası!

DAİŞ çöküşün eşğine gelmiş durumda. Tekfirci örgütün dayandığı en önemli iki şehirden Musul neredeyse tamamen düştü. İki mahalleye sıkışan DAİŞ, El Bağdadi'nin 2014'te kendini halife ilan ettiği El Nuri Camii'ni Iraklıların eline geçmemesi için bombalayarak yenilgiyi kabul ettiğini gösterdi. El Bağdadi'nin de öldürüldüğüne dair haberler gittikçe daha sık duyulmaya başlandı. Tekfircilerin Suriye'deki ana üssü Rakka ise tümüyle kuşatma altında. Bu iki büyük şehir aynı zamanda DAİŞ'in mali kaynaklarını da sağladığı merkezler ve bu yüzden bu şehirler düştükten sonra diğer bölgelerde uzun süre tutunma şansları zayıflıyor.

DAİŞ düşüyor, savaş kızışıyor!

DAİŞ'in gerilemesi Suriye'de barışın ufukta görüldüğü anlamına gelmiyor. Tam tersi, savaş daha da kızışmaya başladı. Suriye'ye ait bir SU-22 uçağını düşüren ABD'ye Rusya artık Fırat'ın batısında uçan tüm koalisyon hava araçlarını hedef alacaklarını açıklayarak yanıt verdi. ABD daha sonra Suriye'nin kimyasal silah saldırısı hazırlığında olduğunu iddia ederek tansiyonu arttırdı. Birkaç ay önce aynı gerekçeyle Suriye devletine ait Şayrat hava üssünü füzelerle vuran ABD, yeni saldırılarda bulunabileceğini de ilan etmiş oldu. ABD ayrıca olası bir kimyasal saldırıdan Rusya ve İran'ın da sorumlu olacağını belirterek savaşın ölçeğini genişletmeye hazır olduğunu gösteren bir çıkış yaptı. Rusya, bu çıkış dolayısıyla ABD'yi Suriye'de daha önce kimyasal silah kullanan Esad karşıtı terörist grupların provokasyonlarına zemin hazırlamakla suçladı.

ABD yeni provokasyonlara hazırlanıyor

SU-22'nin düşürülmesi Suriye ordusunun Rakka'nın kuzeybatısından ilerlemesine karşı bir uyarı niteliğindedir. Ancak ABD'nin tehditleri Rakka ile sınırlı değil. ABD emperyalizmi DAİŞ kuşatması altındaki Deyr ez Zor'un

Suriye ordusu tarafından kurtarılmasını da istemiyor. Daha önce bu bölgede "yanlılıkla" Suriye ordusu askerlerini vuran ABD, kuşatmanın kırılmasını engellemek için DAİŞ'in kaybettiği mevzileri tekrar almasını sağlamıştı. Şimdi Suriye ordusu Palmira'dan Deyr ez Zor'a giden yolda bulunan stratejik el Sukna kasabasına yaklaşırken ve Irak sınırına ulaşarak buradan kuzeye doğru yürümeye başlamışken, ABD askeri gerilimi bilinçli olarak tırmandırıyor. Suriye'ye "yine bir provokasyon yapar, kimyasal silahları bahane ederek saldırırım" diyor. Suriye ve Rusya için çok etkili bir tehdit bu. Zira onlar da kimyasal silah kullanmadıklarını ispatlayıncaya kadar ABD'nin, askeri ilerlemelerini durduracak darbeler indirebileceğini biliyorlar. Doğrudan ABD'ye yönelik misilleme yapmak ise ucu bir dünya savaşına kadar uzanacak cehennemli olasılıklar dizisinin gündeme gelmesi demek.

Rusya çelişkilerden yararlanmak istiyor

Bu koşullar altında Rusya, Astana görüşmeleri aracılığıyla Suriye'de kendi nüfuz alanında bulundurduğu bölgelerde karşı

hamleler yapma niyetinde gözüküyor. Rusya, ABD'nin müttefikleri ile arasındaki çelişkilere oynamak niyetinde. ABD ile Türkiye arasında, Rakka operasyonunda PYD/YPG'nin kullanılması dolayısıyla oluşan çatlak, Rusya'ya elverişli bir zemin sunuyor. Rusya bu çelişkiyi kullanarak Türkiye'nin PYD'nin kontrolündeki Afrin'i kuşatmasına yeşil ışık yaktı. Bu yeşil ışık hem daha önce Astana'da çatışmasızlık bölgeleri kapsamında TSK askerlerinin İdlib'e yerleşmesini (bunun için Afrin'i gören stratejik bir tepenin belirlendiği söyleniyor) hem de Rus askerlerinin Afrin'den çekilerek TSK'nın önünün açılmasını kapsıyor. PYD ise Afrin'de ABD'ye tamamen bağlanan ve sahada onun vekiline dönüşen politikasının bedelini ödüyor. Rusya'nın bu politikası Türkiye'yi ABD hattından uzaklaştırmanın yanı sıra PYD'yi de tek taraflı olarak ABD'nin vekili olmaktan caydırmayı amaçlıyor.

Fırat kapanından sonra Afrin kapanına doğru

Türkiye'de AKP iktidarı mevcut çelişkilerden yararlanarak

Afrin'e bir operasyon yapmanın peşinde. Milliyetçiler, Afrin sınırındaki yığınağı ve top atışlarını milli bir politikanın örneği olarak alkışlıyorlar. Ne yazık ki yanılıyorlar. Bu politika milli ve bağımsız bir politika değil bir yanda ABD diğer yanda Rusya tarafından çekiştirilen ve bu büyük güçlere tabi olarak masadan kırıntı kapmaya çalışan bir çabadan ibaret. Rusya kapıyı kapatırsa Türkiye Afrin'e giremez. Kapıyı açtığında ise Fırat Kalkanı'nda olduğu gibi bir kapana girmiş olur. Hem de bu sefer kendini kurtarıcı olarak gösterdiği Sünni Arap nüfusun değil Kürtlerin çoğunlukta olduğu bir yerde kapana kısılr. Rusya'nın izni olmadan milim kıpırdayamaz hale gelir. El Bab kuşatmasında TSK askerlerinin, sınırı 1-2 kilometre aşınca nasıl "yanlılıkla" vurulduğunu hatırlayalım. Ayrıca bu operasyonun yaratacağı istikrarsızlık hızla Türkiye sınırları içine yayılır. Böyle olunca da daha önce bin defa olduğu gibi pek milliyetçi politikacılar soluğu ABD'nin kapısında alırlar. Sonuçta bu ilkesiz manevraların bedelini ise

Türk ve Kürt emekçi çocukları bir kez daha canlarıyla öder.

Türkiye'de şark politikası yok, şark kurnazlığı var!

Türkiye'nin kesinlikle bir Şark politikasına ihtiyacı vardır. ABD emperyalizmine karşı net bir duruşa, bunun için NATO'dan çıkmaya ve İncirlik'i kapatmaya ihtiyacı vardır. Suriye, Irak ve İran'la barışçıl ilişkiler kurmaya, Kürtlerin haklarını tanıyarak onları ABD'ye doğru itmekten vazgeçmeye ihtiyacı vardır. Bu, halkların kardeşliğine dayalı, antiemperyalist bir Şark politikasıdır ve doğrudur. Ancak Erdoğan ve AKP iktidarının şark kurnazlığından başka bildiği bir politika yoktur. Emperyalist zincirlerden kurtulmadan yapılan politikalar sürekli bir o yana bir bu yana döndükçe, bu zincirlerin daha da ülkenin etrafına dolanmasına neden olmaktadır. Bu politika halkların başına büyük belalar getirmiştir. Bundan sonra da daha büyük belaların kapısını aralamaktadır. Sonuçta ABD için sorun olmayacaktır. Çünkü emperyalizm bir asırdır bu bölgeyi şark kurnazları sayesinde ve onlarla birlikte yönetiyor.

Katar krizi ve Türkiye Rabiacılık İran'a muhtaç hale geldi!

Çelişkilerle dolu Ortadoğu içinde AKP'nin izlediği "derin strateji" her geçen gün başka bir duvara tosluyor. 2011'de Arap devrimi patlak verince bir Müslüman Kardeşler (İhvan) koalisyonunun başında Sünni dünyanın önderi olma hayaline kapılan Tayyip Erdoğan'ın,

2013'te Mısır'da İhvan'ın bir darbe ile devrilmesi sonrasında Rabiacılık hattında bu yüzden ısrar ettiği biliniyor. Ama Erdoğan ve AKP 2015 başından, yani Kral Salman'ın başa geçmesinden beri, aynı zamanda Vahhabi'lerle sıkı bir ilişki kurdu. Oysa Vahhabi Suud, Erdoğan'ın

Rabiacılığının çimentosunu oluşturan İhvan'a düşmandı, Mısır operasyonunda ana rol onundu. İki Sünni güç Şii İran'a karşı birlikte konumlandı. Ama gel gör ki, Sünni kampın içinde derin bir çatlak Suud ile İhvan taraftarı Katar'ı boğaz boğaza getirmiş bulunuyor. Erdoğan

ve AKP stratejik olarak İhvan'a bağlı olduğu için seçimini Katar'dan yana yaptı.

Bu ne demek? Katar krizi tatlıya bağlanmazsa, Suud ile yeniden barışmak çok güç demek. O zaman şu sonuç doğuyor: AKP, nasıl ABD-AB ikilisiyle gerilimler

yaşadığı için bir ara iyice Rusya'ya sığındı, şimdi de Suud ve Mısır'a karşı muhtemelen İran'a yanaşacak. Kendi içinde bir sorun yok bunda. Yalnız insan Rabiacılığı, yani Sünni dünyanın lideri olma amacını Şii İran'da ararsa, buna nasıl bir strateji denir bilinmez!

Gençlik mücadelesi

İTÜ yönetiminin eli öğrencinin cebinde

İTÜ'de dönem bitiyor, yaz başlıyor, öğrencinin sırtındaki maddi yük azalmak bir yana artıyor! Dönem boyunca yurt fiyatları, ders araç gereçlerinin masrafları ve okuldaki özelleştirmeler derken öğrencinin cebinde kuruş kalmadı. Dönem bitti yaz okulu başladı. Bütünleme sınavlarının kaldırılmasıyla öğrencilerin mecbur bırakıldığı yaz okulu programı ise yüksek ücretlere tabi. Yaz boyunca okulda kalmak durumunda kalan yüzlerce öğrenci, bütün dönem içerisinde sırtladıkları maddi yükü yazın da sırtlamaya devam ediyor, üstüne bir de yaz okulu için ödemek zorunda oldukları para ekleniyor. Bu para, alınan derse göre kimi zaman 700 lirayı aşıyor.

Yaşanan bu soyguna okul yönetiminin verdiği cevaplar ise her seferinde aynı. Yönetim her zam sonrası tepki gösteren öğrencilerin karşısına belirli hesaplarla, kâr-zarar tablolarıyla çıkıyor. Doğruluğu son derece meçhul olan bu açıklamaların gözümüzde en ufak kıymeti yok. O tabloları ki öğrenciye bir kahvaltıyı çok gören. O hesapları ki hem İTÜ'de hem Türkiye'de binlerce öğrenciyi okurken çalışmak durumunda bırakan. O hesapları ki okula taşeronu sokan, insanlık dışı koşullarda onlarca işçiyi çalıştıran, 3 senede 3 işçinin hayatına mâl olan. Biz devletin okulunda okuyan bu ülkenin emekçi çocukları olarak çok açık ve net bir şey talep ediyoruz. Eğitim her şekilde ücretsiz olmalıdır. Emekçi

çocuklarının eğitim olanakları, üniversite çalışanları, kâr-zarar hesaplarına konu edilemez. Üniversiteler şirket, öğrenciler müşterileridir ve olmayacak!

Gün üniversite A.Ş.'ye karşı mücadele etme günüdür. Mevcut

üniversite yönetimi, yani bir taraftan okulu özel şirketlere peşkeş çeken, öbür taraftan iktidarın oyununu oynamak için öğrenciye ve emekçiye yapmadığı baskıyı bırakmayan idarecilik mahkûm edilmiştir. Bunu yapacak olan da biz

öğrencilerin bir kolumuza kamu emekçilerini, öbür kolumuza okulumuz işçilerini takarak yürüteceğimiz ortak mücadeledir. Bu mücadelenin zaferi herkese nitelikli, bilimsel ve ücretsiz eğitim olanaklarını sağlayacak, üniversitelerin kapısını

onu var eden emekçi halka, işçi sınıfına ve onların çocuklarına sonuna kadar açacak, sermayenin değil, emeğin üniversitesini, özgür emekçiler üniversitesini kuracaktır.

İTÜ'den DİP'li öğrenciler

Üniversiteler baskılara karşı mücadeleyi büyütecek!

Birçoğumuz zorlu ve sınavlarla dolu lise yıllarından sonra bizi özgürlüklerin beklediği üniversitelerde okumayı hayal ediyorduk. Maalesef öyle olmadı. Türkiye'nin genel halini üniversitelerin üzerine kara bir bulut gibi çökmüş durumda. Üniversitelerimizde sadece biz öğrencilerin değil, hocalarımızın üniversite emekçilerinin ve taşeron işçilerin de her adımı kontrol altında. Ülkemiz ve okulumuz hakkındaki taleplerimizi dile getirdiğimiz tüm mekanizmalar okul yönetimleri tarafından engelleniyor. Tüm bu baskılar yetmez gibi öğrencilerin bu baskılara boyun eğmesi için ipe sapa gelmez bahanelerle soruşturmalar açılıyor. Hocalarımız OHAL kılıfına uydurulmuş KHK'lar ile ihraç ediliyor.

Daha dün Dokuz Eylül Üniversitesi'nde akademisyenler KHK ile kamu görevinden açığa alındı. Bu sadece hocalarımıza kesilmiş bir ceza değil bizleri korkutmak yıldırma için de yapılmış bir hamleydi. Bu baskıların, ihraçların bizleri yıldırabileceği sanılıyor. Oysa üniversite hocasıyla, öğrencisiyle, taşeron işçisiyle bir bütündür. Biz bu bütünün parçaları olarak sadece üniversitelerin değil Türkiye'nin üzerinde dolan kara bulutları dağıtmak için mücadele ediyoruz. Hocalarımız okullarına, öğrencilerine dönünceye kadar, bu kara bulut dağılıncaya kadar mücadele etmeye devam edeceğiz.

İzmir'den bir üniversite öğrencisi

Şimdi de öğrencinin üç aylık kredisine göz diktiler

Yüksek öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu (KYK) geçtiğimiz Mayıs ayında, normal öğrenim süresini tamamlayan öğrencilerin önceden Eylül ayında kesilen kredi ve burslarının artık Haziran ayında kesileceğini duyurdu. Görünen o ki AKP iktidarı şimdi de öğrencilerin üç aylık kredi ve burslarına göz dikmiş durumda.

Güncel olarak verilen öğrenim kredisi 425 lira. Bu paranın zaten ailesinden uzakta okuyan bir öğrenciye yetmesi mümkün değil. Hâl böyle olunca da kimi öğrenci ailesinden destek alarak, kimi de çalışarak asgari yaşam standartları için yeterli olacak seviyeye ulaşmaya çalışıyor. Ailesinden destek alabilenler nispeten şanslı konumda. Bir de bu standarda ulaşmak için çalışan öğrenciler var. İnşaatlarda iş cinayetlerine kurban giden öğrencileri hatırlıyoruz.

Gerek çalışarak gerek aileden destek alarak, bin bir zorlukla bir şekilde okulunu bitiren öğrencilerin mezun olur

olmaz ortalama 15-20 bin lira KYK borcu oluyor. Genç işsizliğin %25'lere ulaştığı, üniversite mezunu binlerce gencin işsiz gezdiği günümüzde bu borcun ödenmesi pek de mümkün olmuyor. İşsizlikle boğuşan gençlere destek şöyle dursun yapılan bu son değişiklikle gençler, daha diplomasını bile alamadan ağır geçim derdinin içine atılıyor.

Peki, bu sorunları çözmek için öğrenciler nasıl bir yol izlemeli? Çözüm yolunu geçtiğimiz günlerde "öğrenim kredileri silinsin" talebiyle binlerce alanları dolduran Şili'deki öğrenci arkadaşlarımız gösterdi. Üç aylık kredi hakkımızın da ötesinde, hem üniversite mezunlarına istihdam alanlarının yaratılması hem de tüm öğrenim kredilerinin silinmesi ve eğitimin tamamen ücretsiz olması için mücadele etmeliyiz.

Eskişehir'den DİP'li öğrenciler

Dünya kazan devrim kepçe

Fransa

Patlamaya hazır fiçi

Burjuvazi dünyanın her yerinde, ama en çok Avrupa'da Emmanuel Macron'un cumhurbaşkanı seçiminden sonra genel seçimlerden de açık ara galip çıkmasına pek sevindi. Fransa'nın daha düne kadar içinde kıvrıldığı sorunlar sanki "Allah'ın lütfü" olarak gönderilmiş bir yeni yetme politikacı seçimleri kazandı diye ortadan kalkacak. Oysa tam tersi geçerli.

Macron'un zaferi aslında Fransa'nın derin yarılmalarının ürünü. Şayet büyük bir tehdit olarak yükselmekte olan ön-faşist bir partinin lideri Marine Le Pen karşısında yarıyor olmasaydı, Macron hiçbir şekilde cumhurbaşkanı seçiminde yüzde 65'in üzerinde oy alamazdı. Genel seçimlerde ise mecliste rahat bir çoğunluğa erişti ama aslında hiç de büyük bir başarı ile değil. Macron'un yeni kurduğu siyasi partinin aldığı oy toplamı, kendisinin cumhurbaşkanı seçiminin ilk turunda aldığı ve gerçekten kendisine ait oydan bile az! Bütün mesele şu: Halk sandığa bile git-

medi. Genel seçimin ilk turunda katılım oranı yüzde 49'da kaldı! Bu, ABD'de alışılmış bir şeydir, ama Avrupa'da çok ender görülür. Bu yetmedi, bütün propagandaya rağmen ikinci turda katılım yüzde 43'e düştü! Tarihi bir rekor!

İşte böylesine aldatıcı bir zaferle meclisi kazanan Macron şimdi icraatına işçi sınıfının haklarına saldırarak başlıyor. Oysa meclisi kazandı ama toplumu kazanmış değil. Büyük "zafer"ine rağmen Macron işçi sınıfı içinde hâlâ azımlık. Genel seçimin ikinci turunda **işçilerin üçte ikisi sandıktan uzak durdu!** Oysa tam da bu işçi sınıfı, bundan sadece bir yıl

önce, bugün Macron'un hazırlanmakta olduğu saldırıdan çok daha hafif duran bir taarruza karşı üç ay boyunca defalarca genel greve ve büyük yürüyüşlere gitmişti. Şimdi neden dursun?

İşte Fransa resmi toplum ile gerçek toplum arasındaki bu kopuş sonucu patlamaya hazır bir fiçi görünümünü veriyor. Karanlık bir köşede ise Macron'un saf neoliberalizminin kendi eline oynayacağına düşünen ve ona göre hazırlanan bir Marine Le Pen bekliyor. Neoliberalizm, faşizm ve işçi sınıfı mücadelesi. Bu şeytan üçgeni Fransa'yı ve tabii bütün Avrupa'yı sarsacak.

Brezilya

Lula belası geri geliyor!

Latin Amerika'nın devi Brezilya son aylarda büyük bir sarsıntı yaşıyordu. Okurlarımız, Gerçek gazetesinin Mayıs ve Haziran sayılarında yer alan haberlerden İşçi Partisi'nden (PT) başkan seçilmiş olan Dilma Rousseff'in, Kongre'nin (parlamentonun) öteki hırsızları tarafından şişirilmiş bir yolsuzluk iddiasıyla azledildiğini, azil sürecinde çok aktif bir rol oynadığından sonra onun yerine gelen yardımcısı, PMDB adlı bir burjuva partisinden Michel Temer'in hırsızlığının ise daha sonra sızdırılan tapeler aracılığıyla kanıtlandığını hatırlayacaktır.

Temer, hırsızlığı gün yüzüne çıktığında işçi sınıfının haklarına saldırmakla meşguldü. İş yasasının kapitalistlere engel olan hükümlerini ayıklamaya, emeklilik yasasında gerici değişiklikler yapmaya girişmişti. Bu sınıf saldırısı yolsuzlukların ayyuka çıkmasıyla birleşince, işçiler arasında çok ciddi bir hareketlenme başladı. 15 Mart'ta büyük uyarı eylemleri yapıldı. 28 Nisan'da çok başarılı bir aktif grev düzenlendi.

Bu başarı Haziran başında yeniden bir genel grev ilan edilmesine yol açtı. Ama 30 Haziran için verilen randevudan hem iktidar yanlısı Força Sindical ve UGT, hem de PT yanlısı CUT ve CTB sonradan vazgeçtiler. 30 Haziran'da buna rağmen birçok eyalette işçiler greve çıktı. Ama tablo 28 Nisan'dan çok farklıydı.

Sendikaların yan çizme gerekçesi ulaşımda grevin başarıya ulaşamayacağını görülmesi idi. Ama esas neden bambaşka. İktidar yanlısı sendikaları anlamak kolay. Esas PT yanlısı sendikaların tutumu belirleyici. Burada da 2003-2010 arasında başkanlık yapmış, PT'nin tarihi önderi Lula'nın tavrı belirleyici. Lula 2018'de yeniden başkanlık seçimine girmeye hazırlanıyor. Ama Brezilya'da koalisyon hükümetleri kural olduğu için bu yöneliş Lula'nın bazı burjuva partileriyle işbirliği yapmasını gerektiriyor. İşçi sınıfının yükselen mücadele dalgasının daha da kövrüklenmesi, burjuva partilerinin, özellikle PT'nin geleneksel koalisyon ortağı PMDB'nin Lula ve PT'ye sırt çevirmeleri anlamına gelirdi. Bu yüzden Lula mücadeleyi fabrikadan ve sokaktan alıp parlamentonun kulislerine hapsedme çabası içine girmiş durumda. CUT ve CTB de Lula'nın oyununu oynuyor.

Lula başkanlık döneminde 25 yıl boyunca PT'nin savunduğu programa tam bir ihanet içine girerek Brezilya'yı güçlü tarım ve sanayi burjuvazisinin istediği şekilde, İMF ile el ele yönetmişti. Bu, kendine sosyalist diyen bir büyük kitleli işçi partisi olarak PT'nin sonu demektir. Şimdi de aynı politikacı burjuvazinin yanğını söndürmeye geliyor. Ağacın kurdu kendinden olurmuş. İşçi sınıfı da kendi içinden çıkan hainlerle hesaplaşmadıkça kendi yolunu açamayacak.

Washington üzerinde çapraz rüzgârlar

Donald Trump kapitalizmin krizinin ürünü, ama aynı zamanda o krizi görülmemiş boyutlarda derinleştirecek bir faktör. Bunun bir yanı Trump'ın "her şeyden önce Amerika" politikasının ekonomiyeye yansımalarının ticaret savaşlarını kışkırtarak dünya ekonomisine yeni bir darbe vurma olasılığı. Bir yanı yine ABD milliyetçiliğinin akıl almaz boyutlara ulaşmasından dolayı Trump yönetiminde ABD'nin bir dünya savaşı çıkartması olasılığının ciddi şekilde artmış olması. Kuzey Kore, Suriye ya da İran politikalarında bu değişimin ilk izlerini görmek mümkün.

Bir de üçüncü boyut var: Kapitalistlerin dilinde "hür dünyanın lideri", işçi sınıfının gözünden bakıldığında emperyalizmin elebaşı ABD'nin kendisi derin bir siyasi krize doğru sürükleniyor. Son dönemde ortaya çıkan gelişmeler bunu açıkça gösteriyor. Bir kere, Trump başa gelir gelmez başlayan Rusya ile gayri meşru işbirliği kuşkusu, son bir ay içinde dramatik gelişmelere yol açtı. Trump iç istihbarat ve güvenlik sorumlusu FBI'nin başkanı James Comey'i, Rusya meselesini deştigi için kaba bir şekilde görevden aldı. Bu "adaletin engellenmesi" olarak nitelendi ve Adalet Bakanlığı on yıllardır ilk kez bir başkanın icraatını sorgulamak üzere bir özel soruşturmacı (eski FBI başkanı

Robert Mueller) atadı. Trump belki de uzun ve karmaşık bir azil sürecinin başında buldu kendisini. Daha başa geleli altı ay olmuş bir başkanın meşruiyeti tartışma konusu!

İşin bir başka boyutu Trump yönetiminin her organının ayrı telden çalması. Bunun en çarpıcı örneği Katar krizinde görüldü. Trump derhal Suudilerin yanında yer aldı. Dışişleri Bakanı Rex Tillerson ile Savunma Bakanı James Mattis ise bütünüyle ve ısrarla arabulucu ve yumuşatıcı bir role büründü. Bu tesadüf mü? Hayır. Bunun temelinde Trump'ın aslında Gerçek gazetesinin başından beri söylediği gibi bir "serseri mayın faşizmi" olması yatıyor. Faşizm parti demektir, örgüt demektir, doktrin demektir. Trump'ta bunların hiçbiri yok, paraşütle indi Cumhuriyetçi Parti'nin başına! O yüzden de kendi tayin ettiği sorumlularla devamlı çatışma halinde. Onlar da kendi aralarında çatışma halinde. Damat bey Jared

Kushner, "alternatif sağ" kisvesi altında faşist Steve Bannon ve diğerleri.

Ama her şey Trump'ın aleyhine işliyor değil. Bunu en son, Trump'ın bazı Müslüman ülkelerin yurttaşlarına koymuş olduğu, ama alt derece mahkemelerin bozduğu ABD'ye giriş kısıtlamasını Anayasa Mahkemesi'nin geçici ve kısmi olarak da olsa desteklemesinde gördük. Birçok liberal Amerikalı dehşet içinde: Nasıl olur da Trump'ın Müslüman düşmanlığını yüksek mahkeme destekler? Bunun çok basit bir açıklaması var: Trump ABD kapitalizminin derin krizinin ürünü dedik. Bundan hiçbir kurum muaf değil ki! Zaten tarihi ırkçılıkla yoğrulmuş bir ülkenin kurumları, krize çözüm vadediyle gelmiş başkana avans tanıyor!

ABD adım adım bir siyasi krize doğru yürüyor. Bu güç çekişmesinin sonunu önceden görmek mümkün değil. Ama balık baştan kokmuş durumda!

Temmuz günleri

Bolşevikler silahlı ayaklanmayı durduruyor!

Büyük devrimler bazen aylarca, bazen yıllarca sürer, iniş çıkışlarla ilerler. Ekim devrimi bu bakımdan tipik bir gelişme göstermiştir. Şubat devrimi sonrasındaki aşamalar bir ölçüde kendini tekrarlar biçimde olmuştur. Devrim daha sakin dönemleri izleyen, ciddi çatışma dönemlerinden örülmüş bir tempoya sahip olmuştur. Bunun nedeni, hükümetin halkın ihtiyaçlarına cevap verecek adımları atmaktan kaçınması, halkın ve askerlerin bunun üzerine işleri kendi ellerine alma eğilimine girmesidir.

Ekim devriminin 100. yıldönümünü kutluyorsak, bunun anlamı yitirilmiş bir geçmişi özlem içinde yâd etmek değildir. Burjuvazinin düzenini devirerek işçi sınıfını 80 yıla yakın sermayenin boyunduruğundan kurtaran bir devrimde iktidarın almış tarzından öğrenmek, ders çıkarmak, geçmişin geleceğe ışık tutmasını sağlamak içindir. Amaç bu olunca işçi sınıfına öncülük eden devrimci partinin sadece zafere ulaşmasının öyküsünü değil, nasıl büyük zorluklarla karşı karşıya kaldığını ve nasıl zorlandığını da anlatmak gerekir. Geçmişte olduğu gibi gelecekte de hiçbir devrimde zafer kolay gelmeyecektir çünkü.

Şubat devriminden sonra manzara-i umumiye

Gerçek gazetesi bu yılın başından beri her sayısında bu devrimin değişik yönlerini ele almıştır. Önce Ocak'ta devrimin 20. yüzyıl tarihi için ne denli belirleyici olduğunu, Şubat'ta ise bu devrimin aynı zamanda Müslüman halkların da bir devrimi olduğunu gördük. Mart sayısında (eski Rus takvimine göre Şubat oluyor) önce kadınların, sonra bütün işçi sınıfının ayağa kalkmasıyla Çar'ın devrilişini gördükten sonra, Nisan sayısında Lenin'in durumu nasıl doğru tespit ettiğini, Bolşeviklerin Ekim devrimine giden yolu böyle açtığını işledik.

Çarlık devrildikten sonra ülkede iki iktidar odağı vardı: burjuvazinin ve küçük burjuvazinin kurduğu hükümet ile işçilerin, savaşın mahvettiği askerlerin ve yoksulluk içinde kıvranan köylülerin (aslında askerlerin de büyük çoğunluğu işçi ve köylü idi) kurduğu, doğrudan sınıf organları olarak oluşan sovyetler (yani kurullar).

Bütün iktidar sovyetlere!

Lenin'in belirlemesi, iktidarın burjuvazinin hükümetinden işçi emekçi sınıfları temsil eden sovyetlere geçmesinin, devrimin hedeflerine ulaşmasının tek yolu olduğu idi. Bu yüzden Bolşevik Partisi Ekim'e giden yolda ana şiar olarak "Bütün iktidar sovyetlere!" sloganını benimsemişti. Buraya ulaşabilmek için de emekçi sınıfların üç bileşenine hitap eden üçlü bir slogan ileri sürülüyordu: "Barış, toprak, ekme!"

Ne var ki, iktidarın sovyetlere devri güç dengelerine bağlı idi. Sovyetlerde çoğunluğa Bolşeviklerin dışındaki sosyalist partiler

(Menşevikler ve Sosyal Devrimciler) hâkimdi. Oysa onlar ellerinden gelen bütün araçlarla burjuva hükümetini destekliyordu. İşçi sınıfının (köylülüğün desteğiyle) iktidarı almasını kararlı biçimde bir tek Bolşevikler savunuyordu. Demek ki, sovyetlerde çoğunluğun Bolşeviklerin yanına geçmesi gerekiyordu. Hem de sadece başkentte değil, ülkenin tamamında, en azından belirleyici bir bölümünde. Bu yüzden uzun süre bir propaganda sloganı olarak kullanıldı, Bolşevikler iktidarın derhal alınmasını savunmaktan uzak durdu.

Gerçek, Nisan ve Mayıs aylarında, aynı zamanda devrimin önderliğinin son halini almasına yol açan iki gelişmeyi, Lenin'in devrim stratejisi açısından Trotskiy'in sürekli devrim anlayışına yaklaşmasını ve Trotskiy'in Bolşevik Partisi'nin önemini nihayet kavrayarak partiye katılmasını özetledi. Haziran ayında ise Rus ordusunun içinde sınıf mücadelesinin gelişmesiyle birlikte ordunun nasıl bölündüğünün, koskoca birliklerin nasıl devrimin yanına geçtiğinin öyküsünü anlattı.

Devrimin iç temposu

Büyük devrimler bazen aylarca, bazen yıllarca sürer, iniş çıkışlarla ilerler. Ekim devrimi bu bakımdan tipik bir gelişme göstermiştir. Şubat devrimi sonrasındaki aşamalar bir ölçüde kendini tekrarlar biçimde olmuştur. Devrim daha sakin dönemleri izleyen, ciddi çatışma dönemlerinden örülmüş bir tempoya sahip olmuştur. Bunun nedeni, hükümetin halkın ihtiyaçlarına ce-

vap verecek adımları atmaktan kaçınması, halkın ve askerlerin bunun üzerine işleri kendi ellerine alma eğilimine girmesidir.

Şubat sonunda yaşanan devrimin ardından Mart görelisi olarak sakin geçmiş, ama Nisan ayının 20-21'inde başkent Petrograd'da işçiler ve askerler tarafından düzenlenen bir gösteri, ayaklanmaya dönüşmeden tavizler koparmış, bakan devirdikten sonra sükûnete kavuşmuştur. Bu aşamada hükümetin en önemli bakanlarından, dışişleri bakanı Pavel Milyukov, Rusya'nın da üyesi olduğu İtilaf hükümetlerine savaş sözü verdiği için istifa etmek zorunda kalmıştır.

Mayıs yine görelisi bir sükûnet dönemi olarak yaşanmış, ama Haziran'da ortalık tekrar karışmıştır. Bunun arka planında Tüm Rusya Sovyetler Kongresi'nin Haziran başında ilk kez toplanmış olması vardır. Hükümet barış konusunda, askerlerin hakları konusunda, köylülere toprak ve kentlere gıda temini konularında hiçbir ciddi adım atmadığı için kitle içinde büyük tepki vardır. Özellikle 1 Numaralı Karar olarak bilinen, askerlere çok ciddi haklar kazandırmış olan kararı sulandıran yeni kararlar alınmış olması ve "taarruz" denen politikayla savaşın yeniden tırmanacağına dair belirtilerin ortaya çıkması dolayısıyla askerler fena halde huzursuzdur. Sovyet çoğunluğuna sahip sosyalist partiler, arada azınlık olarak hükümete bile girdikleri halde devrimin taleplerinin peşinde yürümektedir. İşçiler ve askerler yüzlerini Bolşevik partiye dönerler. Benimsenen slogan ise "Kahrolsun

on kapitalist bakan!" olur. Yani işçi sınıfı artık sosyalistlerin iktidarını talep etmektedir. Yani sovyetin. Yani sınıfın.

Ama 10 Haziran için ilan edilen gösteri Sovyet Yürütmesi tarafından yasaklanınca Bolşevikler de son anda geri adım atar. Sovyet Yürütmesi gücünü göstermek için 18 Haziran gününe bir yürüyüş düzenler. Ama Bolşevikler bu yürüyüşte ezici bir üstünlük sergilerler. Petrograd işçi sınıfı ve askeri birlikleri artık devrimin yanındadır!

Temmuz silahlı ayaklanması ve Bolşevikler

10 Haziran gösterisi son dakikada iptal edilmiş olsa da bu gösterinin hazırlanmasına neden olan ortam ortadan kalkmamıştır. İşçiler ve askerler Temmuz ayının ilk günlerinde yeniden harekete geçerler. Bu sefer söz konusu olan tam bir ayaklanmadır. Başkentte yerleşik askeri garnizona bağlı birliklerin ezici çoğunluğu, en başta 1 No.lu Makineli Tüfek birliğinin tamamı olmak üzere 3-4 Temmuz günlerinde silahlı ve düzenli biçimde sokağa çıkarlar. En büyük fabrikaların bütün işçileri, en önemlisi 30 bin işçinin çalışmakta olduğu Putilov metal fabrikası da askerlere paralel olarak eyleme katılır. Yüz binlerce işçi ve asker, elde silah, iktidarın sovyetlere devredilmesini talep etmektedir! Sovyete, yani işçi sınıfına ve köylülüğe! Sosyalist devrimin saati gelmiştir!

Ama Bolşevikler devrimin zamanının gelmediği kanısındadırlar. Petrograd'da devrim güçlüydü. Belki Moskova ve bazı sanayi kentleri

EKİM DEVRİMİNİN

100.

yıldönümü

de Petrograd'a katılırdı. Ama taşra ve köyler henüz hazır değildi. Belki daha bile önemlisi, cephedeki birlikler, bütün barış özlemine rağmen henüz hazır değildi. Demek ki iktidar Petrograd'da alınsa da ayakta kalamazdı. Taşra tarafından yalıtılan, yalnız kalan ve yenilen ilk muzaffer işçi devriminin, Paris Komünü'nün (1871) kaderi tekrarlanabilirdi.

Bolşevikler son ana kadar ayaklanmaya karşı çıktılar. Ancak işçi sınıfı ve askerler içindeki kaynaşmanın kendilerine rağmen sokağa çıkma ile sonuçlanacağını anladıklarında eylemin başına geçmeye ve onu bir ayaklanmadan ziyade bir silahlı gösteriye dönüştürmeye karar verdiler. Olaylar tam bekledikleri gibi gelişti. İşçi ve askerleri iki gün boyunca oyalayan burjuva iktidarı (ve onun Sovyet Yürütmesi'ndeki "sosyalist" yarıdakçılığı) Petrograd dışından burjuvaziye sadık birlikleri getirerek duruma askeri olarak hâkim oldu.

Baskı dönemi

Yarı kararlı ayaklanma böylece bastırılmış oldu. Hükümet ve onun soldaki yarıdakçılığı, bu durumu, aslında bir ayaklanma yoluyla iktidarı almak amacıyla dengesine aykırı bulan Bolşeviklere yüklenmek için bir fırsat haline getirdi. Bolşevikler, 18 Haziran ve 3-4 Temmuz günlerinin gösterdiği gibi işçi sınıfı ve askerler nezdinde müthiş bir çekim gücü oluşturmaya başlamıştı. Bunu kırmak gerekiyordu. Lenin, bu günlerde Trotskiy'e "şimdi bizi kurşuna dizecekler" demiştir. Bunu kimse kuruntu sanmasın. 1918 Kasım ayında patlak veren Alman devriminde olaylar tam da böyle gelişecektir. İki ay sonra, 1919 Ocak ayında, devrimin iki önderi, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, sosyal demokrat bakan ile sağcı çetelerin işbirliği ile öldürülecektir.

Bolşevikler partinin savunulmasında her zaman daha titiz olmuştur. Lenin derhal yeraltına geçer. Petrograd'a çok yakın olan Finlandiya'da gizlenmeye başlar. Ekim devrimine kadar da yeraltında kalacaktır. Trotskiy ise, başka birçok devrimci önderle birlikte tutuklanır.

Ama hükümeti ve sovyetin önceki sosyalist partilerini de ezilme ile tehdit eden bir askeri darbe patlak verdiğinde dengeler yeniden altüst olacaktır.

Kıdem tazminatının gaspına karşı mücadele sürüyor

Türkiye işçi sınıfı için iş güvencesi anlamına gelen ve en hayati kazanımlarından olan kıdem tazminatının gasp edilme tehlikesine karşı mücadele devam ediyor.

Kıdem tazminatının fona devredilmesini öngören yasa tasarısının Bakanlar Kurulu'nda görüşülmeye başlaması üzerine Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu

(DİSK), 7 Haziran günü bulunduğu illerde kitlesel basın açıklamaları gerçekleştirdi. "Kıdem tazminatlarımız iş güvencemizdir, dokunma!" şiarı ile yapılan eylemlerde işçiler sık sık "kıdemi değil taşeronu kaldır", "Genel grev genel direniş", "Grev hakkımız engellenemez" sloganlarını haykırdı. Yapılan açıklamalarda

asıl amacın işten atmaları kolaylaştırmak olduğu, kıdem tazminatının fona devredilmesinin kırmızı çizgi olduğu vurgulandı. Hükümetin kıdem tazminatını alamayan işçileri gündeme getirmesi ile ilgili olarak "Eğer kıdem tazminatını alamayan işçiler düşünülüyorsa, kıdem tazminatını vermeyen patronlara yaptırım uygulansın" di-

yen DİSK'liler iktidarın ikiyüzlü politikasını teşhir etti.

15-16 Haziran'da büyük işçi ayaklanmasının 47. yılında bu büyük mücadeleyi anmak ve kıdem tazminatına sahip çıkmak için DİSK, bir kez daha bulunduğu illerde alanlara çıktı. İzmir'de 16 Haziran günü yarım günlük iş bıraktı. İstanbul Esenyurt'ta

ise DİSK'e, Türk-İş'e, Hak-İş'e ve KESK'e bağlı sendikalardan işçiler kıdem tazminatına sahip çıkmak için ortak yürüyüş düzenlediler. Yapılan basın açıklamalarında OHAL'e ve KHK'lara da değinilerek, sendika yönetimlerine kıdem tazminatı için işçi sınıfının ortak mücadelesini örgütlemeye çağrısı yapıldı.

DİP işçileri kıdem hakkını savunmaya çağırıyor

Devrimci İşçi Partisi (DİP) olarak Ankara'dan Antalya'ya, İzmir'den Kocaeli'ne, İstanbul'dan Eskişehir'e bulunduğumuz her alanda "kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!", "taşeron ya-

saklansın herkese güvenceli iş!" yazılı dövizlerle var gücümüzle bu eylemlere katıldık. Sadece eylemlere katılarak değil, çeşitli işçi havzalarında "Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir" başlıklı bildiri-

yi dağıtarak işçileri kıdem hakkını korumak için mücadeleye çağırdık. İstanbul Esenyurt'tan Kartal ABB fabrikası önüne, Tuzla İçmeler Köprüsü'nden tersaneler bölgesine, Çorlu'da fabrika servislerinden Ankara

ODTÜ'de emekçi servislerine, Ostim'e çeşitli işçi bölgelerinde işçilerle buluştuk. İşçilere kıdem tazminatının fona devredilmesi ile ilgili söylenen yalanları teşhir ettik, işçilerin tamamının kıdem tazminatı hakkını alabil-

mesi için yapılması gerekenleri işçilerle konuştuk. DİP, fabrikalarda ve işçi havzalarında kıdem tazminatı gündemini sıcak tutmaya ve işçi sınıfını kıdem hakkını savunma mücadelesine çağırma devam ediyor.

